Tik-Tak

Årgangene 1898-1903 med titlen: Politikens Tik-Tak.

Årbog, udkom 1898-25.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0160/sknr160650.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

TIK TAK

1915

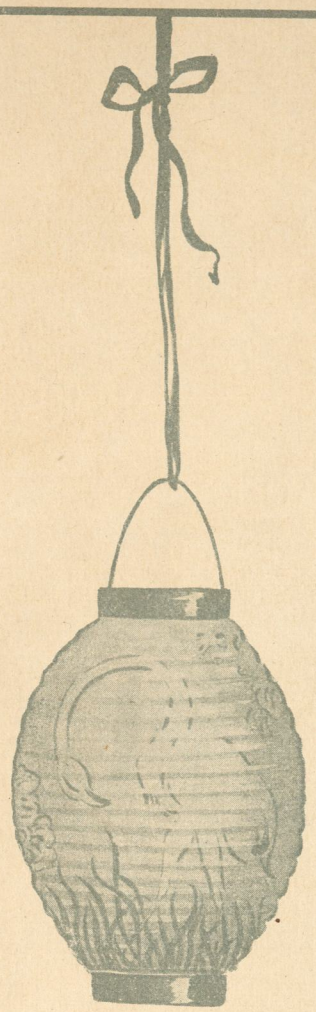

SKANDINAVISK SKOTØJS-MAGASIN.

En herlig

Julegave

Selskabssko
Promenadesko
og Støvler
Rejse Slippers
Lomme Slippers
Hjemmesko
Morgenstøvler
Tøfler i Skind,
Filt og Silke
Presentkort

ØSTERGADE 55 *Hjørnet af Admiralgade*

Nordens største Skotøjs Etablissement

Tik Tak

1915

Redigeret af Georg Kalkar

TEKST AF:

THORKIL BARFOD
OLGA EGGERS
JÜRGEN JÜRGENSEN
GEORG KALKAR
HELGE LINCK
AXEL MEIER
GEORG NYGAARD
HARALD TANDRUP
HELGE WAMBERG
ANDREAS WINDING

TEGNING AF:

VALD. ANDERSEN
M. BENGTSSON
RASM. CHRISTIANSEN
ERIK HENNINGSEN
LUPLAU JANSSEN
OSVALD JENSEN
FR. KRAUL
AXEL NYGAARD
EIGIL PETERSEN
A. PROESSDORF
KARL RØNNING
BJØRN SMITH-HALD
ALFRED SCHMIDT
AXEL THIESS
GERDA WEGENER

CITYFORLAGET
8. STORMGADE. KØBENHAVN. B.

Hvorledes Oline Abrahams fandt sin Helt

Af Olga Eggers. Ill. af Karl Rønning

Lige siden Præsten ved Kaptajn Peter Abrahams og Hustrus, f. Oline Jensens Vielse i Byens Hovedkirke havde udtalt disse Ord: »Og saa haaber og beder vi da alle, som her staar, at I to maa leve glædeligt med hinanden saavel *paa* Landet som *i* Vandet«, var de tilsyneladende ogsaa gledet meget behageligt gennem Tilværelsen. Kaptajnen var faret med Færgen over Bæltet i mange Aar, og da han var ked af det, havde han startet en lille Handel med Piber og Oljeklæder og hvad andet, Søfolk og Fiskere kunde ønske.

Og medens Manden sejlede og handlede, gik Fru Oline Abrahams hjemme i den snurrige Lejlighed, hvis Vinduer vendte ud imod Vandet og levede for sin Rengøring og sin Læsning. Ingen i hele Byen havde saa hvidskurede Gulve som hun, ingen havde læst og grædt sig igennem saa mange Romaner som hun. Hun havde sin bestemte Smag, — de Bøger med Mord og Forbrydere foragtede hun, de med ulykkelige Elskende eller endnu bedre, ulykkelige Hustruer, — fyldte, ja overfyldte hendes Sjæl med Indtryk. Thi Fru Abrahams var en følsom Natur, der krævede Romantik af Livet, og det var hende umuligt at faa Abrahams til at passe Maal med Bøgernes og hendes Fantasis Helte. Han var en tyk, rund, gemytlig Sømand, der fandt, at Bøger var noget forbandet Sludder, og at det vilde være en god Gerning at stuve Skuden fuld af Digterne og deres trykte Vrøvl og saa sejle ud og hælde det hele udenbords, midt ud i Bæltet. Det var en Dag et halvt Aars Tid efter Brylluppet, at han betroede Fru Abrahams denne sin oprigtige Mening, og i samme Time brast alt for hende.

»Jeg er saa ung — og saa helt alene«, sukkede hun hen i Retning af Vandet, medens hun fra sit Vindue betragtede de glitrende Bølger, »alene — og ingen forstaar mig.«

I Forlovelsestiden havde hun set sig selv som en »Sømands Brud« og skikkelige Abrahams blev den, der med »Vovemod« trodsede Havets Farer, men nu var det fredelige Bælte ikke akkurat noget Verdenshav, og der var ikke ofte Bud efter Abrahams's Vovemod, ligesom hun selv snart blev træt af at »spejde ud over Havet«, om han ikke kom, for han kom altid til den bestemte Tid, og det tog jo noget af Spændingen. Saa maatte Bøgerne erstatte hende det, Skæbnen havde narret hende for, og hver evige Lørdag byttede hun i Lejebiblioteket to fedtede Bøger med to andre fedtede, der imidlertid straks, hun kom hjem, fik rent hvidt Bind omkring deres snavsede, og alle de Papirsposer, Morgenbrødet kom i, blev gemt til dette Brug. Naar Fru Abrahams saa havde tilbragt den første Halvdel af Dagen med at faa sit rene Hus endnu en Kende renere, kom den Tid, hvori hun »levede«, det vil sige sad i sin magelige Stol paa Forhøjningen oppe ved Vinduet, og med taarefyldte eller smilende Øjne fulgte Heltinden i Bøgerne med en brændende Samfølelse.

Men medens Aarene gik, voksede der i hendes Sind en voldsom Trang til engang selv at mødes med en Oplevelse, til selv at være Hovedpersonen i en levende Roman. Om blot dog en eller anden vilde sukke for hende i Løn. Hun vilde aldrig tilstaa ham saa meget som et Haandkys, naturligvis, men det var saa sødt at vide sig elsket, saadan rigtig haabløst, i Drømme, der havde Længsel og Maaneskær om sig.

Der var ingen Drømmen ved Abrahams. Gud ved, om han nogen Sinde drømte, selv naar han sov? Han snorkede bare. I Bøgerne var der aldrig en Helt, som snorkede. Helte snorkede vist i det hele ikke, men Abrahams var heller ingen Helt, det havde hun forlængst forstaaet. Hun burde aldrig have giftet sig med ham, maaske aldrig giftet sig, maaske bare have elsket ulykkeligt. Det var dog langt rigere at elske ulykkeligt end at faa hele sit Liv traadt fladt og ørkentomt i et kedsommeligt Ægteskab. Men fik kun aldrig selv den store Lidenskab at føle, saa fik *det* endda være, blot en eller anden vilde føle den for hende. Men hvem? Alle de rare Borgermænd udenom hende, de var bare Abrahams om igen. Og de unge, — aa, der var jo ikke een, hvis Øjne havde Skær af det, som ligger over Skyerne og de dag ligdags Ting. Og hun vidste dog med sig selv, at hun engang havde været saa pigelet og pigefin som nogen, vel saadan, at en Mand just kunde føle et Pust af det ualmindelige. — —

Saa en Dag kom der Brev fra Abrahams Kusine, om hun kunde komme og besøge dem i nogen Tid. Hun havde hele Vinteren følt sig svag og trængte til et Sommerophold ude ved Jyllands Kyst. Den Anmodning var jo ikke noget at sige nej til, saa Kusinen kom og blev indlogeret i det ledige Pigeværelse.

Nu vidste Oline Abrahams nok, at Familiesagnene tillagde Kusinen en stor og ulykkelig Ungdomsforelskelse i Peter, men det havde hun aldrig brudt sig om. Hvad kom det hende ved. Kusinen var aldrig bleven gift, men det kunde jo skyldes saa mange Grunde, maaske aldrig nogen havde villet have hende. Hun var forresten meget pæn saadan, med sine let graanede Slangekrøller og store lyse Øjne. Og Oline syntes egentlig, at hun var ganske rar. For det første bragte hun et Pust fra København med sig, talte om Teatre og Bøger og Kunstnere som om hun havde et personligt nøje Bekendtskab med det altsammen. Et Par af Skuespillerinderne kaldte hun ved Fornavn, og en berømt Digter omtalte hun aldrig uden som »vor store Skjald«.

Naar de to Kvinder sad alene nede i Haven under Valnøddetræet, hvor Kaffebordet var dækket med en skinnende hvid Dug og Duften fra Olines hjemmebagte »Kranse« blandede sig lifligt med den stærke Aroma, som opsteg fra den brune Kaffekande, kunde Tilværelsens mangfoldige Behageligheder virke saa stærkt ind paa Kusinen, at hun kom i Stemning og citerede lange Digte om Hav og Sol og Kærlighed, fortrinsvis af »vor store Skjald«. Og naar hun var færdig, kunde hun sukke og sige:

»Ak ja, Oline, du har det godt. Dig har Livet øst ud over med fulde Hænder. Hvad har jeg faaet?«

»Naa, du har da faaet det, Rosa, at du har Lov til at leve i en By, hvor der er Mennesker med højere Interesser, medens jeg altid kun hører Tale om Vejret og Priserne«.

»Men du har dog en Mand, et Hjem, denne yndige Have — —.«

Det var et bittert Smil, som ved disse Ord samlede sig om Olines Mund, men det saa' Rosa ikke. Hendes Blik søgte drømmende ud gennem Buskene, ud mod det aabne Vand, og hun tænkte, at — dersom — saa vilde alle disse Herligheder, hun nylig havde nævnt, have været hendes, — men —. Og med et pludseligt Ryk tog hun sig sammen. Kusinen maatte ikke for alt i Verden opdage, i hvilken Retning hendes Tanker gik. Det gjorde Oline heller ikke, intet var hende fjernere. Hun mente, hun selv i den Grad var blevet taget ved Næsen i Ægteskabets Lotteri, at hun ikke kunde tænke sig Muligheden af Misundelse. I hendes Øjne var Rosa nærmest et misundelsesværdigt Væsen, hun selv en Fange, indesluttet i Smaaborgerlighedens Fiskenæt.

Da Rosa kort Tid efter begyndte at tale om at rejse, satte hun sig bestemt imod det. Hvorfor ikke blive Sommeren ud? Og Rosa var nem at overtale. Hun begyndte endda at gøre sig nyttig, hjalp med i Huset, gik Ærender, bistod Oline med det Stoppearbejde, der var hendes Rædsel, og fandt til og med Lejlighed til at være sammen med Fætteren. Peter Abrahams synes ikke at mærke det. Han behandlede hende paa den samme velvillige Maade som alt andet levende, der kom paa hans Vej. Hendes hyppige Besøg nede i Butikken tog han som et Udslag af, at hun kedede sig sammen med hans Kone og hellere vilde snakke med Mandfolk, som der næsten altid stod et Par Stykker af nede hos ham, hvor de sammenlignede Piber og drøftede Vejr og Fiskefangst.

Men saa en Aften hændte der noget, som fik Oline til at se løjerlig ud i Ansigtet og blive stram om Munden.

Abrahams og Rosa var ude i Haven, og hun selv var færdig med at spejle Æggene til Aftenteen. Saa vilde hun ned og hente dem. Hun gik sindigt over den lille Gaard, aabnede Laagen og kom frem i Havegangen. Henne ved Rosenbedet stod Abrahams og Rosa og vendte Ryggen til hende.

»Du er ikke meget galant, Fætter Peter«, hørte hun Rosa sige i en kælen og ungdommelig Tone.

»Naa, og hvad skulde jeg saa gøre, hvis jeg var det?« brummede Abrahams med sin tykke, godmodige Stemme.

»Hi, hi, — du skulde naturligvis give mig en Rose«, smiskede Rosa, og Oline, der var traadt ind i Skyggen af en Hindbærbusk, kunde tydeligt se, at hun lagde Hovedet paa Siden og smilede op imod ham. »Det har du dog gjort før, — men det er jo rigtignok længe siden«.

»Jeg ka' sku'ette huske, at jeg nogen Sinde har fodret dig a' med Græs,« lo Abrahams, »men jeg skal saamænd gerne være til Tjeneste med det her Instrument,« og han trak en Foldekniv op af Lommen, »hvis som at du er bange for dine smaa Fingre. Det er ellers meget, at du husker den Slags, for det maa da nu være over tredive Aar siden«.

Rosa indlod sig ikke paa nogen Diskussion om Aar eller Alder. Hun

nøjedes med at se til, medens Abrahams afskar Rosen, som han overrakte hende med de Ord:

»Er det den, du vil have? Det er vel ogsaa den pæneste«.

Under hele denne Scene var Olines Øjne blevne mere og mere runde og mere maabende, men det, hun nu saa, gjorde hende komplet forvildet.

Abrahams havde vendt sig og vilde gaa op mod Huset, og Rosa fulgte ham, men idet han vendte Ryggen til hende, greb hun om Rosen med begge Hænder og førte den op til sin Mund, medens hendes Blik søgte den rødmende Aftenhimmel med et forklaret Udtryk. Med en Hurtighed, der var langt ungdommeligere end hendes Aar, satte Oline ud gen-

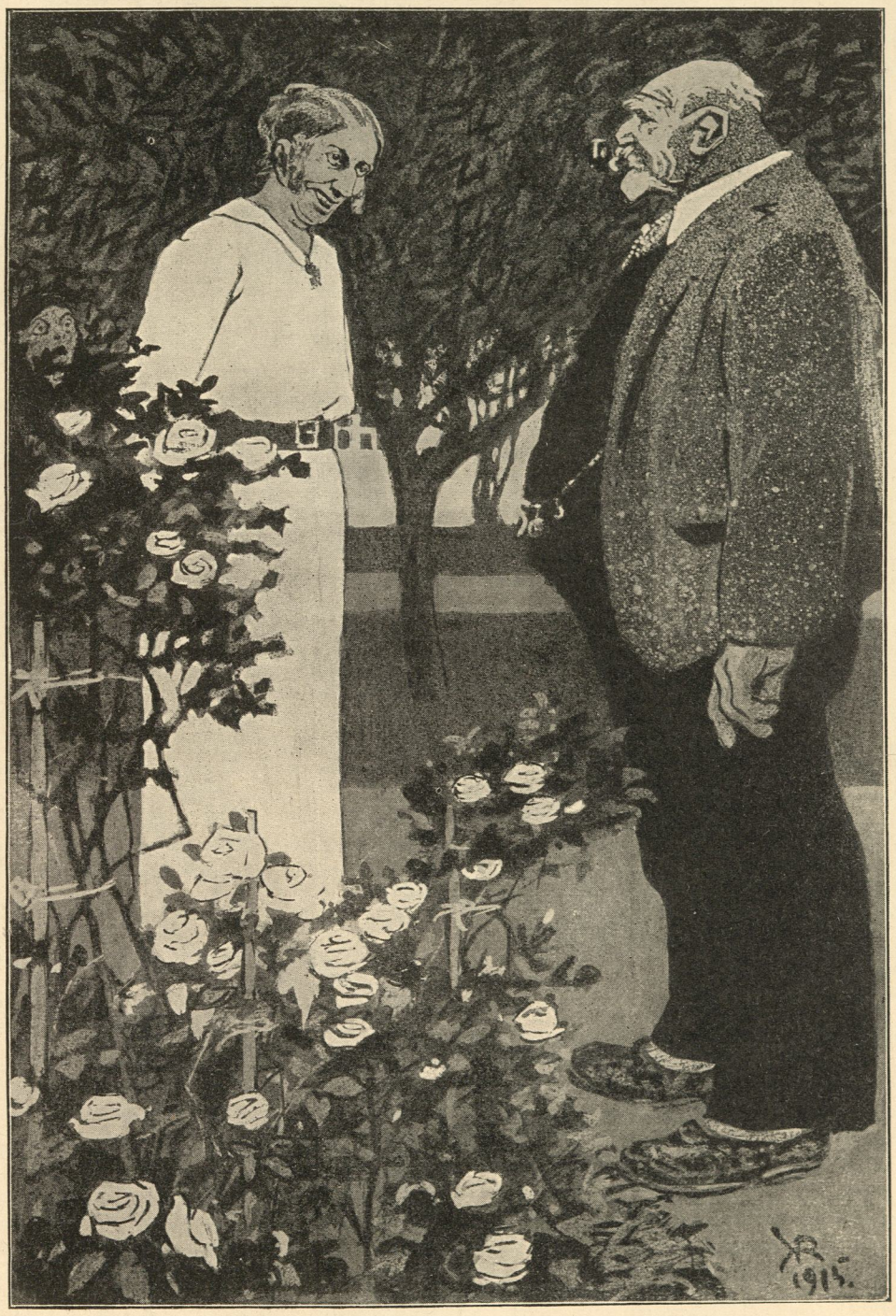

nem Laagen, over Gaarden og ind i Køkkenet, hvor hun stod og holdt sig fast til Køkkenbordet, medens hun gispede af forarget Overraskelse.

Det var endnu den stiveste, hun havde oplevet! Der stod dette lumske Kvindemenneske og søgte at forføre hendes uskyldige Mand ude i hans egen Have!! Og havde mon Abrahams givet hende Anledning? Ikke i Aften, men ved andre Lejligheder??

Da Ægteparret om Aftenen var kommen ind i Soveværelset og Abrahams, siddende paa Sengekanten, var i Færd med at trække sine Sokker af, sagde Oline:

»Jeg tror, at Rosa elsker!«

Ordene kom som afskudte fra en Bue, men Kaptajnen var søvnig og nøjedes med at svare:

»Naa«.

»Jeg tror, at Rosa elsker — en gift Mand!«

Nu saa han op og standsede i en paabegyndt Gaben.

»Det var som syv Satan.«

»Jamen jeg tror det!«

»Saa maa hun jo fejle noget. Hvorfor tror du forresten det?«

»Jeg har mine Grunde. Hun er saa — saa løjerlig«.

»Ja, det ved Gud hun er. Men det har hun altid været. Det er næsten alle Københavnere. Det kommer af alt det Teaterrenderi og Vrøvl, de har i Hovedet«

»Kan du slet ikke tænke dig, hvem det er?«

»Hvem det er — hvad?«

»Jeg mener, — Abrahams — kan du slet ikke tænke dig, hvem det er, Rosa elsker?« Oline talte med Vægt.

»Hvor S.... skulde jeg kunne tænke mig det fra? Det er ogsaa noget, du gaar og laver sammen. Det er vel ogsaa nogle Aar siden, hun var over den Alder«. Abrahams var kommen i Seng og strakte sig nu velbehagelig, medens han trak Tæppet op mod Hagen. »Men du har saa'gu Ret i, at hun er sjov. I Aften vilde hun absolut, at jeg skulde pille Roser af til hende, som om hun havde været en Prinsesse, der ikke turde røre dem selv. — Naa Godnat, Gamle, nu sover vi.«

Dermed drejede han sig om paa Siden, og et Øjeblik efter snorkede han, men i Aften saarede den uharmoniske Lyd ikke Olines Øre. Hun rejste sig op paa Albuen, betragtede i det usikre Tusmørke sin sovende Ægtehalvdel, og hen over hans Hoved udtalte hun med en Stemme, der brød over af Bevægelse, disse Ord:

»*Du er stor som de største,* Abrahams«.

Kusine Rosa forblev *ikke* Sommeren ud i den jydske Kystby. Hun fandt pludselig ikke længere Stedet saa sundt for sine Nerver.

For Oline var Tilværelsen som med et Slag forvandlet. Hin Nat, da hun hvilende paa sin Albu iagttog sin sovende Ægteherre, tumledes hendes oprørte Tanker mellem hverandre som visne Blade i en Hvirvelstorm. Han var altsaa elsket af en anden Kvinde, endda en, der var vant til den finere københavnske Sfære.

Naar Rosa kunde sværme for ham, hvor mange andre kunde saa tænkes at finde paa det samme? Hendes Liv og Ægtestand var ikke længere triviel.

Nu var alt løftet op til Romantikkens Bjergtop. De var ikke et Hverdagsægtepar, — de var to, paa hvem Farer lurede, hvem Skæbnen misundte deres Lyksalighed.

Oline bævede af Fryd, naar hun fra Vinduet spejdede, — ikke længere ud over Havet, men ned ad Gaden, mod den lille Handel med de Ting, som Sømænd kunde have Brug for. Og nu var det vidunderligt, saa alt passede ind i Romanerne, først og fremmest Abrahams selv. Han var uskyldig som et Barn, frygtløs som en Løve, ædelmodig. Alle de Egenskaber, hendes Bøgers Helte ejede, kunde hun nu faa til at passe til ham. Oline var lykkelig. At hun saa en Forførerske i hver Kvinde, som gav ham et Smil eller et Goddag, gjorde Livet rigt, straalende, fuldt af Spænding. At han selv intet ænsede, at han kun elskede hende, beviste hans Overlegenhed, hans aandelige Styrke. Og med Hænderne pressede mod Hjertet og en ung, straalende Glans i Blikket, der søgte Vejen ned mod den lille Butik, hviskede Oline frem for sig: »Du er stor som de største, Abrahams.«

Tegning af Gerda Wegener

Frieri

Hvor har de Forstanden,
skal aldrig det ende,
fordi til hinanden
man frier en Kende.

De taler om Tingen
i dybeste Alvor,
som vexled de Ringen
for mer end et Halvaar.

Som fandtes kun Præster
der lænke dem vilde,
og ingen Borgmester
parat til at skille.

Og drømmende Blikke,
bevægede Sjæle,
det passer slet ikke
til styltede Hæle.

Se, Hjerter at granske
har Amor studeret,
men her er han ganske
desorienteret.

De Tosser, de røver
ham Tiden bare,
hvorfor mon behøver
det evigt at vare.

Der er jo dog flere,
der sammen vil høre,
ja, Amor har mere
og mere at gøre.

Før Examinanden
bestaar sin Examen,
det ender min Sandten
med Knæfald for Damen.

Hvad slet harmonere
kun vil med bon-ton'en
og tilmed spolere
kan Buxefaçonen.

Georg Kalkar

I Trækningsdagene

Pastoren: — Jeg har faaet det Indtryk, Lars Larsen, at De er en nøjsom Mand, der er tilfreds med Deres Lod.

— Aa, nej, Hr. Pastor, itte saa hielt! Vi haar en Fjærdensdiel tesammels mæ Mejeristen, men hon æ itte kommen yd po ottendes Oer!

— Den Bøf, De serverede mig, var saa sejg som Saalelæder. Og saa ta' De halvanden Krone for den.

— Undskyld, Herre, Saalelæder er ikke til at veje op med Guld for Tiden —

Forfatteren: Hvad synes De om mit ny Stykke?

Kritikeren: Aa, jo. Men jeg synes, De skulde lade Helten dræbe sig med et Revolverskud, ikke med Gift.

Forfatteren: Hvorfor det?

Kritikeren: For at Publikum kan blive vækket ved Stykkets Slutning.

Paa Markedspladsen

(To smaa Drenge kigger gennem et Par Sprækker ind i Telket til den fede Dame).

— Kan du se den fede Dame?

— Næ, mit Hul er altfor lille.

Tegning af Alfred Schmidt

Bispevisitats

Af Andreas Winding. Ill. af Alfred Schmidt

Lærer Bach havde smykket sit Hus. Der hang Guirlander af røde Valmuer, blaa Kornblomster og Aspargesgrønt over begge Døre og de seks Vindueskarme. Langs hele Tagskægget laa en Tarm af Grankviste med højrøde Pæoner stukket ind imellem. Den lange, lave Skolebygning lignede et Fastelavnsris. Selv over Galgen med Gymnastikredskaberne midt paa den nøgne, sandede Legeplads havde Bach anbragt en kringleformet Krans.

Hvert Øjeblik smækkedes Døren op til Skolens Privatindgang, og Lærer Bach kom farende over Legepladsen ud paa Vejen for at spejde ned ad Østervællings støvede Gade. Han var barhovedet, og Sommervinden tog i hans lange sorte Haar, som han nervøst søgte at kaste tilbage over Panden.

Paa den anden Side Vejgrøften og Diget havde Bønderne taget Opstilling for at se Biskoppens Indtog. Gaardmændene stod i en lille sikker Flok og røg ubevægelige deres kortstilkede Piber, saa det pulsede fra Porcellænshovederne. Arbejdet havde de ladet hvile for en Dag. Børnene skulde jo alligevel møde til Overhøring, og skønt den her Biskop egentlig ikke ragede dem, vilde de dog nok se Kalorius.

— Det er svært, hvor Bach er fin idag!, sagde Føreren for Skolelærerens Modparti, den rige Søren Wæver, og skottede til sin Nabo med et lunt Blink i Øjet.

— Den Narrifaks!, snærrede Jens Revsbeck og spyttede langt.

Skolelæreren var i Diplomatfrakke med hvidt Slips. De lidt for rummelige sorte Bukser slog en stor Fold forneden over et Par rigt broderede Morgensko. Blæsten tog i Frakkens Skøder og blottede, hver Gang Bach efter endt Rekognoscering i ét Spring tog de tre Trappetrin op til Entréen, hans slunkne Bagdel og magre Laar.

— Kommer de ikke snart?, raabte Fru Bach fra Køkkenet, højrød af Anstrængelse, Varme og Spænding: For el's er jeg bange, Kyllingerne svi's!

I over en Maaned havde Lærer Bachs forberedt sig til denne Visitats. Det skyldtes en Venlighed af den rare Pastor Knudsen, som gerne vilde støtte Læreren i hans Kamp mod Bønderne, at Biskoppen spiste Frokost hos Bachs i Stedet for hos Præstens. Det vilde ikke blot hæve ham i de hovne Bønders Omdømme, det var en stor personlig Ære, selv om det kostede. Bach havde da ogsaa forbudt sin Kone at sige Pastor Knudsen, hun helst var fri for Æren.

Alle Børnene, der var 6 ialt, som til dagligt gik i Træsko, havde faaet Fodtøj. Den mindste, lille Vitus, der var saa slem til at sløse med sine Klæ'r, maatte have nyt Forklæde og ny Straahat, og Ane Sypige syede mod Løfte om Betaling efter Juleofret Pigebarnet en Dragt. Fru Bach klarede sig med sin sorte uldne Brudekjole, naar blot den fik en Bredde i Ryggen, — man var jo bleven sværere efter de mange Fødsler.

En frygtelig Udskrivning var det! Men Lærer Bach, der aldrig tabte Humøret, trøstede sin Kone

med, at Embedet Gudskelov ikke var federe, end at han endnu kunde passe sin gamle Diplomat fra Seminariet!

— Men Skoene, Christopher, klagede hun: Du kan da umuligt vise dig med de Fjedre!

— Jeg har dem, du gav mig til Jul, Mille! Det gaar nok altsammen!

— Men dyrt er'et alligevel!, sukkede Emilie, der var Datter af en gerrig Gaardejer i Nabosognet og vant til at se Livets praktiske Side.

— Husk Æren, lille Mor!, sagde den sangvinske Bach.

— Syn's du virk'lig, vi behøver aa gi' ham Rossefort?

— Rokkefaar!, rettede Bach: Ja, det hører til! Det faar han hos alle Præsterne.

Menuen blev da fastsat til koldt Bord, Kyllinger med nye Kartofler, Rochefort og Vingelé.

— Og saa maa du tage Kogekonen fra Byen — for at skaane dig selv! Det hele kommer os paa ungefær en hundrede Kroner, fastslog Bach smilende.

— Tænk, sukkede hans Kone: En hel Maaneds Gage!

— — Den ældste Dreng kom stormende ind:

— Fa'r, de æ' der! De æ' der!

Lærer Bach smækkede begge Entrédørens Fløje paa vid Gab, og han løb over Legepladsen ud paa Vejen for at tage imod foran Indkørslen.

Ved Svinget foran Smedjen saas nu Pastor Knudsens Landauer svingede ind i Landsbygaden. Kusken lod de brune Heste trave til, Støvet stod om Hjulegerne. Paa Bagsædet sad den hvidhaarede Biskop sammen med den tykke, rødmossede Provst Buntzen fra Magleby lige overfor Sognepræsten. Gaardejerne bag Vejdiget løftede mut paa deres Hatte. Biskoppen slog faderligt ud med Haanden, — som naar den gode Hyrde hilser sin Hjord.

Fru Bach stod med Hovedet halvt ude af Køkkenvinduet, samtidig med at hun holdt et vaagent Øje med Kogekonen, der sløsede saa rent ovenud med Smør og Æg . . .

Bach sprang frem, og med et dybt Buk aabnede han Vogndøren:

— Velkommen i mit ringe Hus!

— Tak skal De ha', min gode Bach!, svarede Bispen og klappede ham venligt paa Skulderen: Men hvad er det for en Mundering, De ta'r imod os i!, — Biskoppen viste leende Provst Buntzen Bachs broderede Morgensko: Er det nu bleven Mode i Østervælling?

Fru Bach trak Hovedet til sig.

— Tror De maaske, at vi har'et gratis?, sagde hun arrigt til Kogekonen, der blev ved med at fylde Æg i Crêmesaucen til Vingeléen.

Det gejstlige Selskab begav sig ind i Skolen. Biskoppen var en fin og statelig Mand, Søn af en nationalliberal Minister og Grundlovsgiver. Født og opdraget blandt Aandsaristokrater var han en afgjort Modstander af en nyere Tids folkelige Rørelser og saaledes paa Forhaand gunstigt stemt for Bach, om hvem han vidste, at hans Stilling blandt Bønderne var vanskelig. Men paa sine mange Visitatsrejser blandt Landsbypræster og Degne havde Biskoppen vænnet sig til en egen Form for Vid, der undertiden kunde virke taktløs. Fra hans Side var den kun ment som overbærende Elskværdighed; han vilde underholde sit Selskab. Da han i Dagligstuen passerede en gammel Sofa med et grinende Hul i den sorte Shirtingsryg, sagde han — blot for at vise sin skarpe Iagttagelsesevne:

— Den Sofa trænger skam til et nyt Betræk!

Bach, der følte sig stødt paa Sofaens Vegne, svarede ikke, men af Biskoppens venlige Mine forstod han, at han burde smile. I det samme kom Fru Bach varm og dampende fra Køkkenet. Den lille, fyldige Kone kniksede, — som da hun gik paa Højskolen, — for Bispen og Provsten.

Med Pastor Knudsen, der hver Søndag efter Gudstjenesten i Annekset drak Kaffe hos Bachs, vekslede hun en mere fortrolig Hilsen.

— Uh! jeg er saa bange!, hviskede hun: Blot Kyllingerne ikke er svedne!

— Det skal De saamænd ikke være, trøstede Pastor Knudsen, der var en høj og mager Mand med graasprængt Fuldskæg og venlige blaa Øjne: Ingen forstaar som De at stege et Par Kyllinger!

Biskoppen, der opfattede Ordet Kyllinger, sagde leende:

— Ja, tænkte jeg det ikke nok!

— Deres Højærværdighed kan maaske ikke li' dem?, spurgte hun angst.

— Jo, det er en fortræffelig Ret! Blot har jeg nu efter tyve Dages Visitats faaet Kyllinger omtrent to Gange daglig . . . Snart venter jeg ogsaa at se dem komme spadserende ind med Morgenkaffen!

— — Ved Vingeléen blev Børnene kaldt ind. De var i deres fineste Puds, Drengene med stridt vandkæmmet Haar, den syvaarige Sigrid med to smaa korte, haardt knyttede Fletninger, der stod stift ud fra Nakken; Vitus holdt krampagtigt sin nye Straahat i Haanden. Med lækkersultne Øjne stirrede de paa tykke Provst Buntzen, der blev ved med at dynge Gelé og Crêmesauce over paa sin Tallerken, saa Mo'r blev helt træt af at holde Skaalen.

— Naa, dér har vi altsaa de smaa Bække!, sagde Biskoppen velvilligt.

— De smaa Bække! Ha! Ha! Meget godt!

Lærer Bach lo højrøstet. Han var i et glimrende Humør. Alt gik storartet! Han havde indledet Maaltidet med at foreslaa, at man efter grundtvigiansk Skik sang en Salme, og han havde selv sunget for med sin dybe rungende Basstemme, der hver Søndag gav Genlyd under Sognekirkens lave Hvælvinger. Saa havde han holdt Tale for Biskoppen som den gode Hyrde, der besøgte Hjorden og idag var Gæst hos ét af sine mindste og ringeste Faar. Derefter havde han talt for Provst Buntzen, som han for at blive i Lignelsen vilde kalde den trofaste og paalidelige Hyrdehund . . . . Biskoppen sad hele Tiden og lyttede med sit fine, sarkastiske Smil. Bach syntes, at han opmuntrede ham til at fortsætte. Biskoppen yndede egentlig ikke Grundtvigianere. Selv var han højkirkelig med en let rationalistisk Fernis, der gouteredes af hans Omgangskres i Byen. Men en Type som den selvglade, bavlende Bach morede ham hjærteligt. Bach, der ikke var vant til at drikke, blev efterhaanden helt oprømt af den Heyske Kirkevin, som serveredes til Maden, og tilsidst talte han i hjærtelige og kameratlige Vendinger for vor fortræffelige Sognepræst, der undertiden prøvede at tage Tonen fra ham i Kirken, men som dog hidindtil havde maattet bøje sig for de Bachske Salmemelodier . . . Pastor Knudsen havde skraas over Bordet set paa ham med et forlegent Smil lidt forundret over Bachs fremmede, næsten beskyttende Tone . . .

— Og hvad hedder saa du?, spurgte Biskoppen den ældste af Drengene. De havde maattet stille sig op for ham i Retstilling efter Alder.

— Nicolaj Frederik Severin Grundtvig Bach, svarede Drengen.

— Naa, da, da! Det er jo et Navn som hele Trosbekendelsen!, smilede Biskoppen: Jeg husker, sagde han henvendt til Præsterne, en Visitats hos en Lærer Sørensen, paa Fyen, der af Begejstring for den talentfulde norske Digter Bjørnson havde kaldt sin Førstegrøde Sørenstjerne Sørensen . . .

Præsterne lo pligtskyldigst.

— Sørenstjerne! Ha! Ha!, skrattede Bach. Meget godt!

— Og du?, spurgte Biskoppen den næste.

— Ansgar!

Saa kom Esbern Snare og den næstyngste Knud Valdemar Absalon Bach . . .

— Det er nok hele Danmarkshistorien paa ét Bræt!

— Ja, man har jo gjort sit bedste, sagde Bach smigret.

Børnene blev afmønstrede og sendt over i Skolestuen, hvor Overhøringen af Sognets Ungdom skulde begynde.

— — Fru Bach stod ude i Køkkenet og græd. Det hele var saa mislykket, syntes hun. Biskoppen, der ikke kunde lide Kyllinger, og Vingeléen, der havde været saa haard, at man kunde gaa paa den med Træsko. Saadan bru'er man, lille Fru Bach! sagde Kogekonen, der vidste alting bedre. Hvad skulde de ogsaa med hende! Og Christophers Morgensko og Hullet i Sofaen, som Biskoppen havde gjort Bemærkning over! Hvad skulde de fattige Mennesker med hele den Visitatshalløj, men saadan var Bach altid . . .

— Mo'r, jeg er saa sulten!

Den tolvaarige Ansgar havde listet sig ind i Køkkenet og stod og slugte Kyllingeresterne med begærlige Øjne.

— Her har du et Ben!, snøftede Moderen og rakte ham en Vinge: Hvodden gik det — derovre?, spurgte hun nysgerrigt.

— Jo, han roste Far og sagde, det var udmærket. Men ved du hvad, Mo'r, jeg syntes, han gjorde Nar ad Fa'r . . .

— Dér har du vist hørt fejl, Ansgar?

— Nej, for Fa'r hørte Peter Wæver i Himmelfarten, og saa kunde Peter ikke huske Skriftstedet om, at ingen farer op til Himlen uden den, som for ned fra Himlen, og saa sagde Fa'r, at det var én af Grundpillerne i Himmelfartslæren, men saa sagde Biskoppen, hvad han da mente om Elias med Ildvognen, og det vidste Far ikke, hvad han skulde svare til, og saa syntes jeg, at han smilede saa underligt . . .

— Emilie!, Bach stak Hovedet indenfor: Skynd dig! Hans Højærværdighed vil køre!

— Saadan som jeg ser ud!

— Skynd dig nu blot og kom!

— — Da Præstens Landauer var svinget ud paa Vejen, vendte Lærer Bach sig triumferende til sin Kone:

— Dér kan du se Emilie! Det gik storartet!

— Hvad sagde han?

— Hans sidste Ord var, at jeg var skabt til noget større!

— Ved du hva' Bach, jeg syn's kuns, at han gjorde Nar a' dig!

Maaske gik der pludselig et Lys op for Lærer Bach. Eller maaske blev han blot fornærmet. Han pegede uden Overgang op mod Guirlanderne, der hang visne i Julisolen, og sagde arrigt:

— Lad os saa se at faa det Skidt pillet ned!

Fyren, hvis Øjne før altid lo
og genspejled Livets Herlighed,
han har mistet idag sin Tro
paa Menneskene og deres Ærlighed.

Han har en frygtelig Skuffelse haft:
Hans Mo'r, hans Ven og Fortrolige,
rakte ham før et Glas Hindbærsaft
og hvad var der paa Bunden? — Olie!

Bi-ba-bu

Fredsapostlen

Episode fra 1914

De sidste Telegrammer
fra Krigen har vi drøftet;
vi ærer deres Minde,
som mødte efter Løftet.

De faldne Heltes Grave
med Pietét vi hæger,
og vemodsfulde tømmer
vi for dem Mindets Bæger.

Men ej om disse tapre
og frejdigt-friske Ka'le
det er i denne Aften
jeg, Venner, her skal tale.

Der stiger for mit Minde
en Skikkelse, I kender.
Hans Navn endnu hos mange
Begejstringsflammen tænder.

Om Manden og hans Gerning
saa meget der fortaltes.
Imellem sine Venner
han *Mastodonten* kaldtes.

Hvorfor? I véd, at Ingen
saa skønt sin Tro har malet,
at Ingen kunde sværme
som han for »Idéalet«.

Som Elefanten tramper
i pilne Rosenbede,
man saa ham med Begejstring
for Idealet svede.

Det er ej længer siden
end nu den sidste Juli,
at højt han proklamérte
om Krig: den er umulig!

Hans smukke Øjne brændte,
hans Ord var som en Flamme.
Og de, der hørte Manden,
de syntes straks det samme.

Vi lyttede til Talen,
og ens vi Alle følte.
For hver en skøn Tirade
vi *Hør* og *Bravo* brølte.

Saa fik vi Krig — og Hæren
om Fanerne sig samled',
og alle Idealer
endrægteligen ramled'.

Den første, som begejstret,
frivilligt gik til Fronten,
var saamænd Fredsapostlen,
selveste *Mastodonten!*

Georg Nygaard

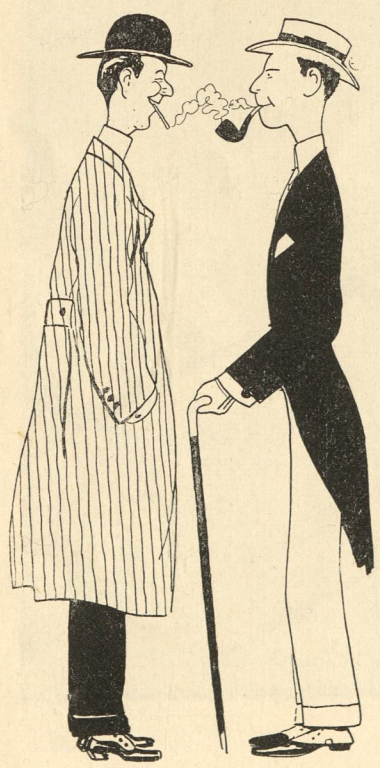

— Naa, Thorvald, hvordan gaar Hvedebrødsdagene? Kan I faa Tiden til at gaa?
— Bevares, kære! Min Kone koger og koger, og jeg prøver paa at gætte, hvad det er.

— Jeg kan ikke vie Dem, Deres Brudgom er jo stærkt paavriket af Spiritus.
— Ja, men naar han er ædru, vil han ikke.

Tegning af M. Bengtsson

— Og saa sagde Doktoren, at jeg skulde lægge et Grødomslag paa Benet og 2 Kroner paa Bordet.

Tegninger af Alfred Schmidt og Osv. Jensen

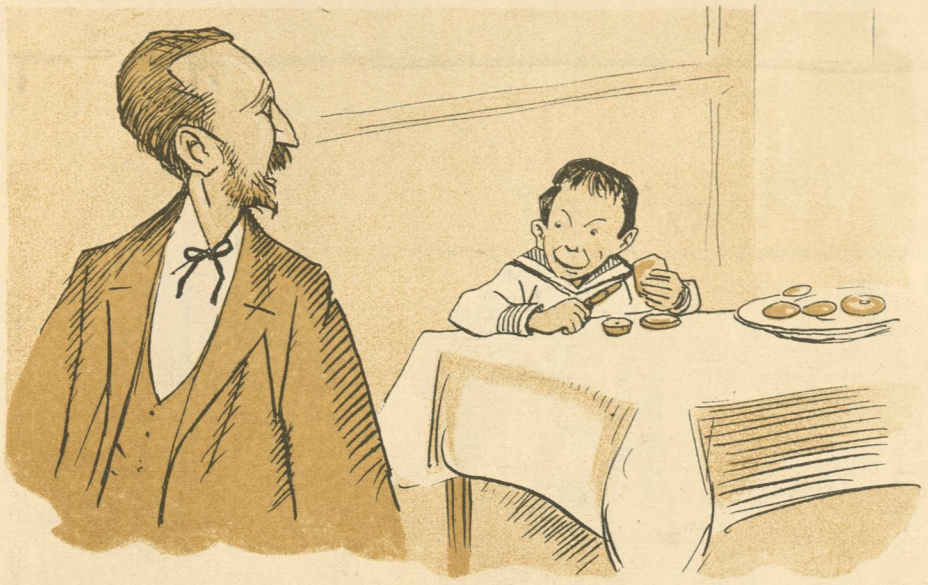

Faderen: — Hør, Einar, du maa ikke sidde og pille de bedste Kager ud!

Einar: — Jamen Fa'er — paa Skolemødet forleden sagde du: — »Det bedste er ikke for godt til vore Børn!«

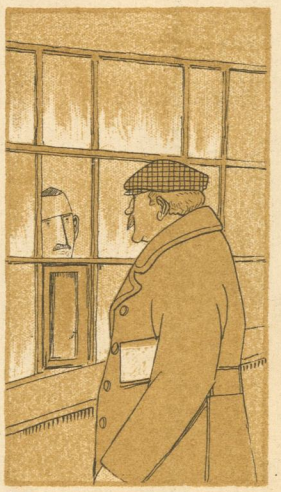

Assistenten: — De ønsker?

Den rejsende: — En Køreplan.

Assistenten: — Hvilken Slags?

Den rejsende: — Om muligt den med Forsinkelserne.

To smarte Handelsrejsende, som gør i samme Branche, træffer tilfældig hinanden paa en lille Mellemstation i Jylland.

A.: — Naa, hvor skal du hen?

B: — Jeg skal til Skive.

A: — Du siger, du skal til Skive, for at jeg skal tro, du skal til Lemvig, men du skal jo til Skive - hvorfor lyver du saa?

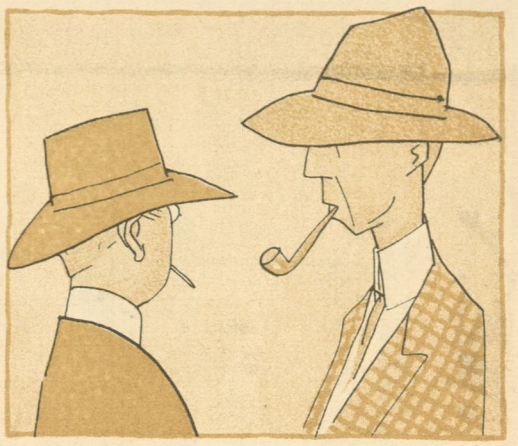

— Du har da vel ikke betroet min Kone den Hemmelighed, jeg betroede dig?

— Nej, er du tosset, jeg har bare spurgt hende, om hun kendte den!

— Paa hans Gravmonument staar der: »Han elskede sin Næste« — men hvordan var det, blev han ikke skilt fra Konen? -

— Jo, fra sin første Kone, for hende bankede han — men han elskede sin næste.

Tegning af A Proessdorf

— Har jeg virkelig brugt haarde Ord, tager jeg dem tilbage.

— For at du kan benytte dem en Gang til naturligvis.

Tegninger af Alfred Schmidt

(To Døvstumme disputerer i Fingersproget, og den ene er særlig ivrig. Saa siger den anden):
— Tag dog ikke saadan paa Vej — tror du, jeg er blind?

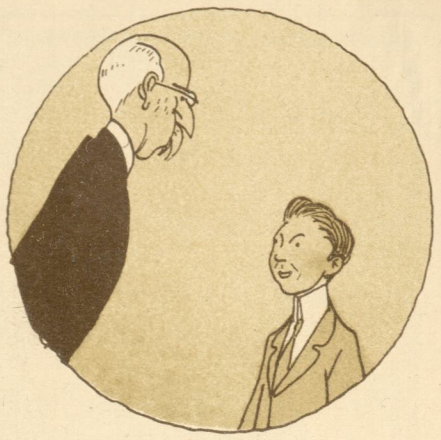

Han vidste det

Kontordrengen Peter er gentagne Gange greben i Usandhed.

Den gamle Bogholder siger venligt: — Véd du ikke, Peter, hvorledes det gaar Drenge, der omgaas letsindig med Sandheden?

Peter: — Jo, det véd jeg. Dem sender Chefen ud som Handelsrejsende, naar de bliver voksne.

Den lille Pige (der har været alene hjemme): — Mo'r jeg har slaaet mig saa rædsomt, mens du var væk!
Moderen: — Og du har ikke grædt?
Den lille Pige: — Næ, jeg var jo alene hjemme.

Patienten: — Hvad raader De til at bruge mod min daarlige Fod?
Lægen: — Saa megen Ro som mulig.
Patienten: — Og mod min tiltagende Fedme?
Lægen: — Saa megen Bevægelse som mulig.

— Saa, staa nu op Søren!
— Aa, nej, Motter — nej — jeg æ saa syg!
— Du æ fuld — æ du!
— Ja, gid de' var saa vel!

Tegning af Gerda Wegener

Den Stilling var en god Idé,
den fylder os med Glæde,
thi nu kan vi da alle se
det smukke Stolesæde.

Vi dobbelt Skønhedsindtryk faa,
og intet gaar til Spilde,
thi det, som Damen sidder paa
er heller ikke ilde.

Tambour

En romantisk Forlovelse

Af Harald Tandrup. Ill. af Erik Henningsen

En dejlig Foraarsdag sad jeg i Frederiksberg Have lige ved Indgangen foran Frederik den Sjettes Statue. De unge Damer var begyndt at trække i Foraarstøjet og de unge Herrer, der ikke var meget tykkere end de Spadserestokke, de holdt i Hænderne, havde lagt Vinterfrakken. De kom Parvis, hæidede sig mod hinanden, hviskede eller kiggede hinanden ind i Øjnene. Kærligheden gjorde dem blinde, de løb mod Barnevogne og traadte gamle Folk paa Tæerne.

Inde paa Plænerne stod langstilkede gule og blaa Blomster og vinkede til de første summende Insekter. Skrigende Spurve styrtede sig ned fra de gamle Kastanjer i vilde Skinsygekampe, baskede rundt i Gruset og rejste smaa Støvskyer.

— Der er Kærlighed i Luften! sagde en Stemme tæt ved mig.

Det var en halvgammel, mager Herre, der havde sat sig paa Bænken, uden at jeg mærkede det. Han var særdeles velklædt, men alligevel var der noget uægte ved ham, og da han talte, hørte man, at han var et Menneske, der vel var dresseret, men ikke havde faaet Tid til at blive dannet. Han var en Smule jomfrunalsk, og naar han sagde noget, han selv syntes var rigtig godt, lagde han Haanden paa min Arm og saa paa mig med et betydningsfuldt Blik.

– Se bare til Fuglene, sagde han. Er det ikke, ligesom at Naturen blev vaagnet? Jeg kalder det Romantik, min Herre, Poesi, om De vil! Det kommer med Foraaret ligesaa sikkert som Stæren. Jeg kender det!

— Der er Kærlighed i Luften! sagde en Stemme tæt ved mig . . . .
(»En romantisk Forlovelse«)

Mens han snakkede, rokkede han nervøst paa Bænken. Han var et af disse Mennesker, som man fortrinsvis træffer i Frederiksberg Have. Han havde en Historie paa Hjertet, og han *maatte* fortælle den til en eller anden. Den var uundgaaelig, og den kom da efter en lang Indledning, som vi springer over.

— Det er en Historie om min romantiske Kærlighed, sagde han ublufærdig. Kan De taale at høre saadan noget?

— Ja, hvorfor ikke!

— Det var netop den samme Tid paa Aaret, sagde han, med Sol, forstaar De, lyse Kjoler, Fugle og videre. Man er ligesom anderledes, man kender ikke sig selv, man kan gøre det utroligste.

Saadan gaar jeg i Alléen, og pludselig staar jeg overfor *hende*. Det gav et Svup i mig, det satte sig, siger jeg Dem. Jeg saa hinner for første Gang og lige i samme Øjeblik slog det ned i mig, hinner eller ingen anden! Du gode Gud, tænkte jeg, sæt nu, at hun er gift! Hun var en Kvinde, som De kan tænke Dem i en Biografkomedie eller paa et Cigaretbillede. Der var baade Haar, Tænder, Øjne og Rosenlæber, for ikke at tale om de unævnelige Ynder saasom Barmen og lignende.

Jeg fik Mod som aldrig før. Jeg talte til hende, og hun svarede. Bekendtskabet var gjort!

Han pirrede med sin Stok i Gruset og tav. Maaske fordybede han sig i de skønne Minder.

— Gu' er der Poesi i Livet! sagde han pludselig. Hun var kun sytten Aar og jeg seksogtredve. Men der er ogsaa Prosa ... hun havde en Tante! De boede sammen i et langt lavt Havehus ude i Hellerup. Denne Tante var godt og vel fyrretyve Aar, et værre Næb, forstaar De, spids og underfundig. Hun skulde altid være om os, af Anstændighedshensyn, som man siger! Det passede altsaa ikke mig!

Saa var det en Aften, at jeg tog Mod til mig. Jeg vilde fri til Pigen. Naar først hun var blevet min med Ring og videre, var Næbet overflødig. Hvad gør saa jeg ... romantisk som altid ... jeg køber en Buket Blomster og skriver paa mit Visitkort: Jeg elsker Dem ... ærbødigst ... verte! Det betyder altsaa vend om, som De ved, og Navnet stod paa den anden Side. Saa springer jeg paa en Sporvogn, og afsted suser jeg til Hellerup.

Da jeg kom derud, var det allerede mørkt paa Damens Værelse. Vinduet stod aabent, jeg tillod mig at kigge ind, Stuen var tom.

Saa faar jeg pludselig den ravgale romantiske Idé, at jeg vil krybe gennem Vinduet og ligge Buketten paa hinners Bord. *Der* har vi igen det poetiske! Det er altsaa Foraar og Kærlighed med videre, man tænker ikke, man er et Stemningsmenneske, kort sagt, det hele er Poesi og Lyrik.

Vejen er tom. Det er mørkt. Jeg svinger det ene Ben over Karmen og føler mig for efter Gulvet, *saadan*, forstaar De ... han viste med Foden ... Pjask, siger det, saa træder jeg i noget! Da jeg vil trække Foden til mig, bliver min Sko siddende. I samme Nu forstaar jeg Situationen. Jeg er gaaet forkert. Dette her er ikke Damens Værelse, men Køkkenet, og jeg har traadt i en Balle med grøn Sæbe.

Jeg kryber altsaa ind, haler Skoen op, tørrer den af i Gardinet og tager den paa. Nu atter ud! Haanden er allerede lagt paa Vindueskarmen, da ... Godmorgen! Romantiken er der igen, Poesien er ude efter mig.

Denne Gang er det et elskende Par, der stiller sig op lige udenfor og tager Afsked med Kys og Omfavnelser. De forsikrer hinanden, at de har god Tid. En Time til eller fra betyder ikke noget. Mandfolket siger endda, at han kunde staa her og holde hendes Haand en Evighed.

Godt! tænker jeg. *Saa* længe har du ikke Lyst til at sidde i Køkkenet. Jeg vil ud et eller andet Sted, helst ind paa den elskedes Værelse, hvor jeg kan aflevere Buketten. Jeg begynder at famle mig frem for at finde en Dør ... han viste med den ene fremstrakte Haand ... Jeg rører her, og jeg rører hist. Jeg lægger Haanden paa et Fad Rhabarbergrød, jeg føler mig frem over en sodet Pande, jeg griber i en Melkrukke, jeg faar fat i en Kat, der skriger op og sætter en Snes Kløer i mine Fingre, jeg træder paa en Kost, der svipper til Vejrs og slaar efter mig med Skaftet. Men Døren skjuler sig bestandigt.

Jeg lægger en Haand med kølende Rhabarbergrød paa min hede Pande og tænker: Er der i det hele taget nogen Dør i dette forbandede Rum?

Udenfor Vinduet gaar Sladderen ustandseligt: — Jeg vil bære dig paa Hænderne, siger Mandfolket. — Er det virkelig, Karl? spørger Kvinden — Ama'er! siger han dystert.

Saadan var Aftenen, forstaar De.

Jeg begyndte atter at lede efter Døren. Efterhaanden fik jeg fat i alt, hvad der var i Køkkenet ... Tallerkenrækken ... Gasuret ... Vasken ... det Søm, hvor Nøglen til Gaarden hang ...

Pludselig fandt jeg en Dør. Jeg rev den op og sprang ud med en jublende Følelse af endelig at være befriet ... men jeg styrtede tilbage med et Jammerskrig.

Han tav, som om Erindringen overvældede ham.

— De kom maaske atter i et forkert Værelse? spurgte jeg.

— Nej, sagde han, det var meget værre! Døren førte ind til et Panelskab, der ikke var mere end et Kvarter dybt! Tænk Dem, at jeg *sprang* fremad ... og Plask! ... *der* stod Muren lige for min Næse. Det undrer mig kun, at jeg ikke stak Hovedet igennem. Men selvfølgelig var det, hvad jeg kunde vente, al Slags Overraskelse, Romantik og lignende hænger jo efter mig!

Jeg vaklede bedøvet tilbage, greb for mig og fik fat i Køkkenstolen. Dødtræt, som jeg var, kastede jeg mig paa Stolen, uden at ane, at Katten, dette Ulykkesdyr, netop havde lagt sig *der* ... atter blev ti eller tyve Kløer sat i min elendige Krop, og med et snærrende Vræl forsvandt Bæstet som et Stjerneskud gennem det aabne Vindu, lige ud i Hovedet paa de elskende.

Jeg sad musestille og ventede og haabede, at de nu skulde forsvinde. Men forelskede er ikke alene blinde, de er døve, de er følelsesløse! De to derude mærkede intet. De snakkede videre om deres uendelige Kærlighed.

— Elsker Du mig oprægtigt? hviskede Kvinden. — Om *jeg* elsker *Dig?* spurgte Mandfolket bebrejdende. Har jeg ikke loft Dig evig Kærlighed? — Jamen, hvis Du nu snyder mig? ... — Sludder, Theodora! Saa skulde Du da være den første, jeg snød!

Saadan kunde de staa til den lyse Dag, om det skulde være. Jeg *maatte* finde Døren. Atter foer jeg op og begyndte min famlende Vandring over Rhabarbergrød, Melkrukker, grøn Sæbe og det hele.

Endelig fandt jeg Døren. Jeg aabnede den forsigtigt, greb ud i Mørket og overbeviste mig om, at det virkelig var en rigtig Gang, jeg kom ud i, saa famlede jeg mig langs Væggen for at finde den Elskedes Dør.

Da huskede jeg pludselig Buketten med Visitkortet. Den laa ude paa Køkkenbordet som et frygteligt Vidne imod mig. Jeg sneg mig tilbage, listede ind og begyndte at famle efter Køkkenbordet .. Du gode Gud! Alt hvad jeg følte paa, var mig ubekendt. Jeg greb i en Naalepude, et Blækhus, en Vase med Blomster, en pyntet Hat...

Jeg var atter kommet i et galt Værelse!

Jeg vilde ud! Døren! Døren! Jeg snurrede rundt i Værelset med udspredte Arme, greb for mig med udspilede Fingre, fik pludselig Hold i noget ... det var en Næse ... et Ansigt ... et Menneske, der sov i en Seng og vaagnede med et Skrig!

Pludselig fandt jeg Døren. Jeg sprang ud paa Gangen. I den anden Ende af Huset kom en Kvinde frem med en Lampe, og da hun saa mit Ansigt, der var smurt ind i grøn Sæbe, Mel og Rhabarbergrød, faldt Lampen ud af hendes Hænder med et Skrig.

Men det korte Øjeblik, der havde været Lys, var nok til at jeg kunde orientere mig. Jeg fandt Døren til den elskede Kvindes Værelse, *der* sprang jeg ind! Og den Gang havde jeg Heldet med mig ... hun var kommet hjem! Hun sad i Sengen i sin hvide Natdragt, som jeg skimtede gennem Mørket, og hun skreg gennemtrængende paa en eneste uforanderlig skingrende Tone, der lød som en Dampfløjte.

Jeg kastede mig paa Knæ foran Sengen og raabte:

— Stands! Stands! raabte jeg. Det er *mig,* din inderligt hengivne Petersen, der kommer for at bede om din Haand. Jeg elsker Dig!

I samme Nu standsede Dampfløjten. Hun slog sine Arme om min Hals, og jeg var reddet.

Se, det kalder jeg Poesi!

Han sad nogen Tid tavs og tørrede sin Pande, som Mindet alene havde bragt Svedperler frem paa.

— Det var s'gu forresten en dyr Historie, alt det jeg maatte erstatte, sagde han, men saadan noget maa man naturligvis ikke tænke paa, naar det gælder ens Kærlighed!

— Og nu er De lykkelig? spurgte jeg.

— Ja! sagde han kort og med sammenkneben Mund. *Der* kommer min Kone!

Oppe fra Hovedindgangen nærmede sig en Dame, der paa Afstand lignede en Foraarsbebuder, men som med hvert Skridt henimod os afslørede sig som en gammel Hejre . . . et skrapt, ranglet og halvgammelt Kvindfolk, der var saa langt fra Poesi og Romantik som vel tænkes kunde.

— Det forekom mig, at Deres Kone var pur ung, spurgte jeg. Sagde De ikke, at hun var sytten Aar!

— Jo . . . hende jeg elskede, sagde han.

— Jamen den Dame *der?*

— Naa ja, sagde han med et Suk. Jeg glemte vist at fortælle Dem, at jeg alligevel havde Uheld med mig. Min Elskede havde nemlig byttet Værelse med Tanten samme Dag, og det kunde jeg jo umuligt vide. Det var først, da der kom Lys, at jeg saa Fejltagelsen, og da var det allerede for sent . . jeg *var* forlovet!

Han rejste sig, hilste høfligt og gik sin romantiske Skæbne imøde. Den *saa* ikke ud til at være blid.

Tegning af Rasm. Christiansen

Politibetjenten: — Her maa De ikke ride — denne Vej er kun for Fodgængere.

Søndagsrytteren: — Blot et Øjeblik — jeg skal af om et Par Sekunder.

Tegninger af Axel Thiess

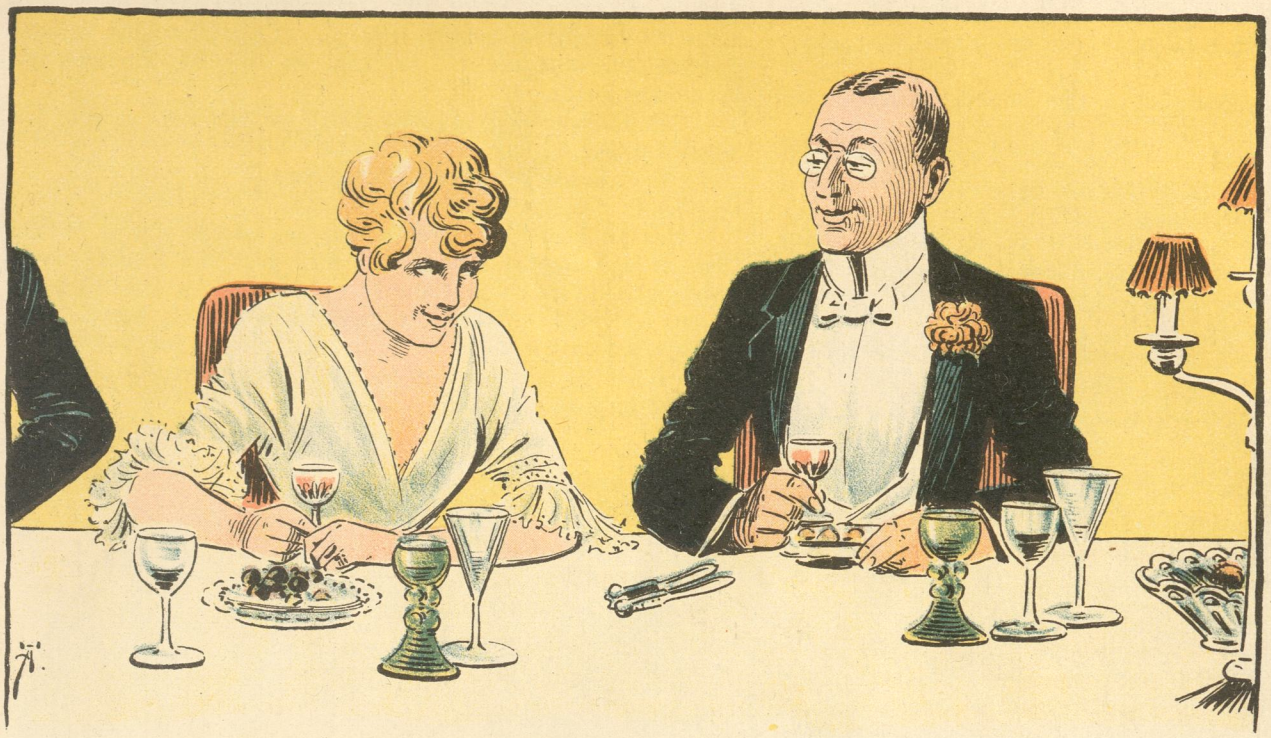

— Sig mig ganske ærligt, synes Herrerne ligesaa godt om de meget talende Damer som om de andre.
— Hvilke andre?

— Emma bliver for Tiden malet af den unge Maler N. N. Du har vel hørt ham omtale?
— Jo, vist! Hans Force skal jo være at male Ruiner.

Mellem Veninder

Emma: — *Har du hørt, at Julie Holm har faaet Blodforgiftning?*
Thora: — *Hun er vel kommet til at bide sig selv i Tungen.*

Villaen

Ak Gud, hvilke Minder der vækkes og genskabes,
bare fordi jeg har fundet
en sølle Annonce i Morgenavisen!
—: En Villa med Udsigt til Sundet

er billig til Salg. Der er Have og Badehus,
Kobaad og alle moderne
Bekvemmeligheder. Adressen var tydelig. —
— Ak, disse glade og fjerne

henrivende, havfriske Dage og Aftner,
der vokser af denne Annonce!
Jeg ser dig, skøn Selma, med Arme, som Solen
og Blæsten har kysset til Bronce.

Jeg husker dig ligge i Græsset og dase,
jeg husker dig ligge ved Stranden
med plirrende Øjne og Læberne spidset,
som vilde du puste til Branden,

der aad i mit Hjærte hver Time paa Dagen,
uslukkelig, héd og ubændig —
(endskønt du dog vidste, at al Animèren
var mildest talt ret unødvendig!)

Jeg ser dig med Haandklædet hængt over Armen
spasere afsted for at bade,
saa spinkel, saa yndefuldt tegnet mod Havet —
— Jeg syntes, du var en Najade!

Jeg gemmer vist sikkert endnu i en Æske
den blegrøde Sløjfe, du tabte —
— Jeg fandt den paa Badehusgulvet og gemte den.
— — Aa, hvilke Drømme, den skabte!

— — — —
— — — —

En Aften (det var, da Jasminerne blomstred)
forsvandt dine Hænder i mine.
De var som smaa Killinger, bløde og levende,
vævre og kaade og fine.

Det var under Solnedgang. Luften var stille,
og lydløst steg Myggenes Sværme —
Jeg husker, jeg fanged en Maaler, der frejdigt
krøb om paa dit Kjolelivs Ærme.

Du sad med de smalle, henrivende Ankler
lagt nydeligt over hinanden.
— Bag Busken stod Skæbnen og lured og nikked,
men jeg havde mistet Forstanden.

Jeg sad kun og stirred genèrt og benovet
paa Stien og Blomsterrabatten —
— Forklaringen: Selma var sytten smaa Somre,
og jeg var Student og var atten!

Hvis jeg havde kysset de fine to Læber
den Aften — Ak Gud, hvilken Tanke!
Men der er Minutter, hvor Fremtiden skabes,
Minutter, der rejser en Skranke!

— — — —
— — — —

Naturligvis kom der en Mand, der var klogere!
—: Skilning, der naaed til Flippen,
lakerede Støvler og selvbevidst Holdning,
Foragt for al ængstelig Nippen!

Han spilled paa Børsen, holdt Væddeløbsheste,
parlèrede fransk som en Abe.
— Og jeg blev fortvivlet, begyndte at digte.
— — Det Spil var jeg nødt til at tabe!

Jeg tabte! Han fried en Morgen hos Pappa,
og Mamma græd Rørelsens Taarer,
og Selma blev vigtig og fornem (som alle,
der sér, deres Ynde bedaarer!)

Jeg endte som Tilskuer —: Parret blev gift,
og nu hører jeg just, de skal skilles.
Skøn Selma har aabenbart ejet Talent
og forstaaet, hvad Kort der skal spilles!

Den ny er en Greve med Slot og med Ordner —
Fru Selma, Respekt for dit Valg!
— Jeg aned jo ikke, den Solnedgangsaften,
at du kun var: Villa til Salg!

Thorkil Barfod

Tegning af Eigil Petersen

— *Hvor var du saa henne igaar Aftes, om jeg maa spørge.*
— *En klog Kone spørger ikke sin Mand ud.*
— *Men en klog Mand maa nok spørge sin Kone ud.*
— *En klog Mand har slet ingen Kone.*

Erobring

Af Jürgen Jürgensen. Ill. af Rasm. Christiansen

Han vaagnede ved at en Stemme i hans Indre hviskede: „. . . men du har mistet . . .!“

Han aabnede Øjnene og spurgte forfærdet:

„Hvad? — Hvad har jeg mistet?“

Men den indre Stemme aandede sit Svar ind i sig selv og lod ham alene med Forfærdelsen og et flygtende Ekko: „Mistet!“

Han rejste sig paa Albuen og saa, at han laa i en smal Seng med kunstfærdigt udskaaret Fodstykke og fint Linned besat med Kniplinger. Han laa iført sin Reserveløjtnantsuniform. De store Støvler, som endnu bar Spor af Vejenes Mudder og Pløjemarkens Muld, havde tilsmudset Sengen. Paa Væggen overfor stod et spinkelt Toiletbord i Rokokostil, hvidlakeret og med Guldkanter. Paa dets Dug laa Toiletrekvisitter af Sølv og Elfenben i Uorden. Han kunde se de graverede og udskaarne Initialer fra Sengen. Til højre var der en dyb Vinduesnische. Derfra strømmede Sollyset, som var grønt af Havens Træer, ind i Stuen, hvis Loft var prydet med Stukornamenter og Hyrdebilleder, og hvis Vægfelter var dækkede med Silketapeter. Midt i Lyset laa slænget over en Armstol en Friserkaabe af lys blomstret Silke. Paa Gulvet stod et Par smaa Sko, som En var flygtet fra.

Han forstod, at han befandt sig i en ung Piges Værelse. Den stærke Følelse af Angst, som beherskede ham, og Hovedpinen tillod ham kun langsomt at fremkalde Gaarsdagens Begivenheder i Erindringen:

Først var der den lange, lange Ilmarsch, den øredøvende Kanontorden, som havde faaet hans Nerver til at skælve, saa Stormen over den hidsigt beskudte Pløjemark ved Mørkets Frembrud, Hadet, Myrderiet, Skrigene, den sjælelige Spænding, som var saa uhyre stor, at den næsten ikke mærkedes. Og saa da Skydningen var hørt op, og de var blevet afløst af friske Tropper, saa var de styrtet herop paa Slottet og var stormede ind i den store Sal med Malerierne, skraalende paa Mad og Drikke.

Og der havde han set *Billedet*, som han først antog for en Hallucination, bevirket af den exalterede Sindstilstand. Billedet gjorde næsten stærkere Indtryk paa ham end Kampen. Man kan jo ikke høre op med at være Maler og Kunstner, fordi man er Soldat.

Han havde set det første Gang for ti Aar siden sammen med Kliken, da de endnu gik paa Kunstakademiet. Det var kommet med en Vandreudstilling. Og da laa de ikke i Krig med Mesterens Nation. Da var Billedet Verdensbesiddelse, universelt som det syntes i sin Idé. Desuden var Mesteren jo allerede død den Gang.

Inspirationen hed det. Det forestillede en Afdeling Kyrasserer, som sprængte frem mod Billedets Forgrund med Sablerne strakte frem over Hestenes Hoveder. Ryttere og Heste var ikke længer Enkeltvæsner. Al deres Vilje, alle deres Kræfter var gaaet op i Ønsket om at blive til *en* Organisme af uhyre Styrke. Nu i dette Angrebets Øjeblik havde de naaet deres Skoles og deres Trænings Maal. Det vidunderlige var hændet dem, Inspirationen, Verdens Herre, havde fundet dem, løftet dem op fra Jorden og vist dem Sejren.

Billedets forklarede Lys samlede sig i den forreste Rytters Ansigt. Han var Afdelingens Fører, og den som de andre jog fremad til Erobring.

Dette Billede havde de forstaaet alle paa en Gang paa deres Vis, dybt grebne og pludseligt. Til det havde de svoret for Livet med Haand og Hjerte, i dyb og ubrydelig Hemmelighed. Det var deres hellige Tegn. Det var blevet deres Skole: Den fælles Træning, den aldrig trættede Kamp for at søge til Bunds i Evnerne og mod det højeste. Og den forreste Rytter i deres Skole, ham som de andre fulgte, og som de jog fremad til Erobring, fordi han var i Besiddelse af det største Fond af Alvor, det var ham, som laa her i den smalle Seng.

De havde en Gang senere gjort en Rejse over Grænsen for at se Billedet paa en anden Udstilling. Senere havde de eftersøgt det, fordi de vilde købe det i Fællesskab for bedre at kunne holde det i Ære, men ingen vidste den Gang, hvor det var.

Her var det altsaa.

Han havde gjort Officerskammeraterne opmærksomme paa det iaftes, lidt efter at de var kommet ind i Salen. De havde set

paa det, og de havde knyttet Næverne mod de fremmede Uniformer — selvfølgeligt.

Iøvrigt havde de ikke haft megen Tanke for Malerkunst. De bænkede sig om det store Bord i Salens Midte, og Soldaterne kom op fra Køkken og Kælder med Fade, Bakker og Kurve fulde af Mad og Vin.

Men da de var blevet mætte og fulde, var Hadet til Fjenden, som et Øjeblik havde veget Pladsen for Sulten og Tørsten, kommet op i dem igen. De raabte det ud i Munden paa hinanden.

Da var det at Billedet, som hans Øjne var rettede imod, forandrede sig.

Hans Tanker kædede sig sammen paa en anden Vis end tilforn, og han blev grebet af en stor og uhyggelig Mistanke. Og jo mere han saa paa Billedet, og jo mere han drak, jo stærkere bekræftedes denne Mistanke for ham. Som i et Syn syntes han at se, at dette Billede var et Produkt af Fjendens Aand, at det det skildrede var en fjendtlig Entusiasme, at dette Arbejde ikke var den højeste Hengivelse, men undertvungen Kunst, Kunst som havde gjort sig til en Slave af den fremmede Nation.

Han syntes at Sabelspidserne var rettede mod hans Folk, at den forreste Rytter red ind paa ham fra et Baghold i hans eget Sind for at snigmyrde ham. Og han rejste sig vildt, løftede sit fyldte Champagneglas og brølede:

„Vi har sejret over Fjendens Kanoner i en ærefuld Kamp for vort elskede Fædreland. Vi maa ogsaa besejre hans Aand. For at sejre over hans militære Magt, maa vi kende dens Omfang. For at blive Herre over hans Aand, maa vi forstaa dens Dybder. Se det Billede der! Jeg og mine Kunstfæller har elsket det. Først nu har jeg forstaaet det i dets inderste Væsen. Jeg har set Farens Natur, set dette Billedes dybe Fjendskab til os. Derfor har jeg nu besejret det!“

Mere kunde han ikke huske. Officerernes øredøvende Bifald og Rusen havde udvisket hans Bevidsthed, og hvordan det senere var gaaet, og hvordan han var kommet herind i dette Værelse, havde han ingen Anelse om.

Men Frygten, som beherskede ham, der havde kæmpet som en Løve Dagen før, vilde ikke høre op. Mens han laa der og søgte efter dens Aarsag, hørte han atter den indre Stemme hviske:

„Men du har mistet . . .!“

Han var i et Sæt paa Benene. En uforklarlig Drift tvang ham til at gaa til Døren. Han kom gennem et langt Galleri med gamle Portrætter i Panelfelterne.

Gennem en aabentstaaende Dør saa han Obersten liggende paa tværs i en Dobbeltseng under en høj Himmel af Brokade. Han fandt Døren til den store Sal og gik ind. Paa Gulvet laa en sovende Løjtnant, paa en Kanape snorkede en Kaptajn med Hovedet nedad. En menig Soldat sad og sov i en dyb Lænestol. Bordet var oversaaet med Glasskaar, knuste Fade, væltede Flasker, hele og halve Cigarer, tomme Pistolpatronhylstre.

Han løftede Øjnene mod Billedet. Det var sønderflænget af Projektiler i Hundredevis. Den forreste Rytters Ansigt, det forklarede, var et gabende Hul. Kliken derhjemme vilde ikke have kunnet genkende sin Helligdom.

Han greb til sin Pistol, som hang ved Bæltet, tog den ud og saa, at den var tom, skønt den ikke havde været brugt i Gaarsdagens Kamp. Han undersøgte sine to Reservemagasiner. De var tomme.

Af to og tyve Skud var der ikke et igen.

Og Stemmen i hans Indre hviskede:

„Men Du har mistet — Din Kunstnerære“.

Tegninger af Alfred Schmidt

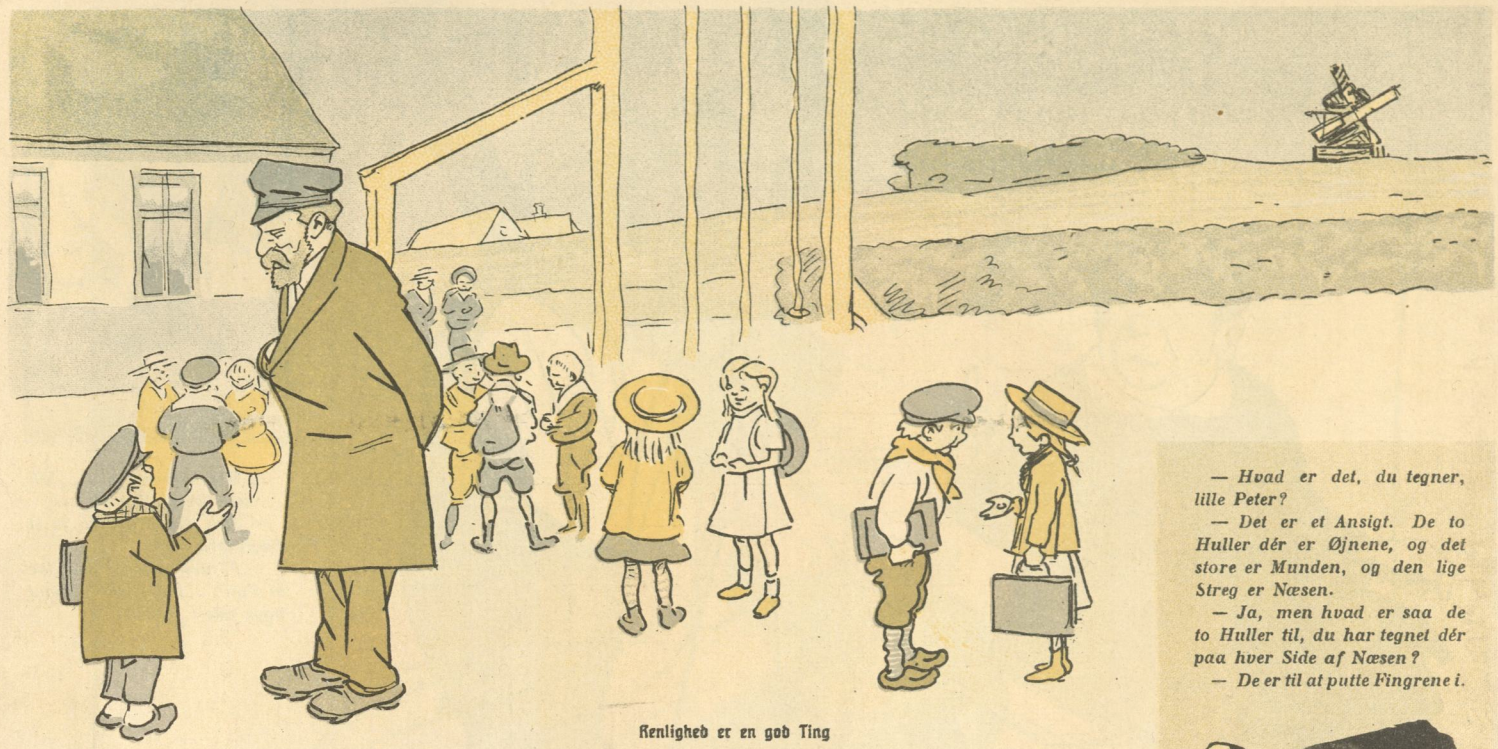

Renlighed er en god Ting

Læreren: — Det glæder mig, at dine Hænder er rene i Dag, lille Hans.
Lille Hans: — Jo, for jeg har hjulpet Mo'r med at ælte Kagedejg i Morges.

— Hvad er det, du tegner, lille Peter?
— Det er et Ansigt. De to Huller dér er Øjnene, og det store er Munden, og den lige Streg er Næsen.
— Ja, men hvad er saa de to Huller til, du har tegnet dér paa hver Side af Næsen?
— De er til at putte Fingrene i.

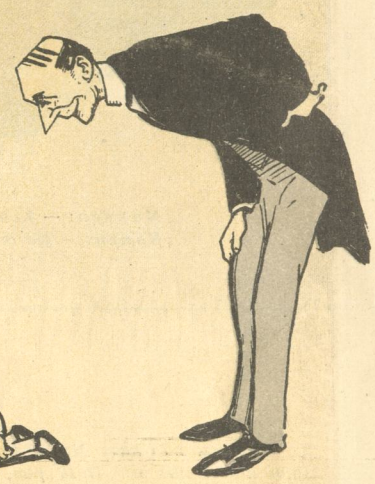

Selverkendelse

Den lille Søn: — Fa'r, inde hos Smeden sagde de før til mig: »Æblet falder ikke langt fra Stammen«. Hvad mente de med det?
Faderen (vred): — Hvilke Gavtyvestreger har du nu lavet, din Lømmel?

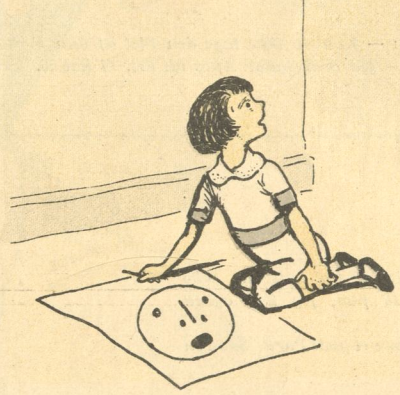

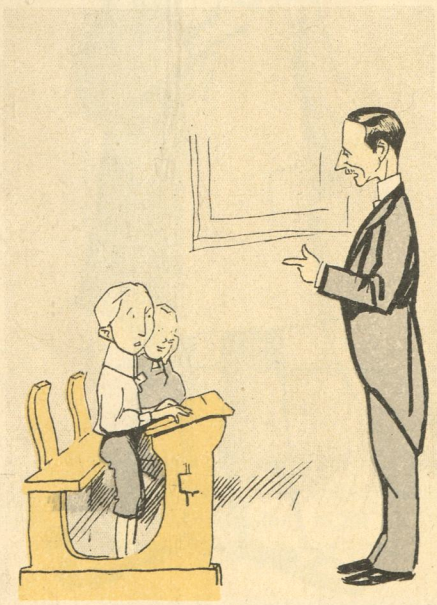

Læreren: — Kan lille Hans sige mig, naar endte Trediveaarskrigen?
Lille Hans: — Det véd jeg ikke, for den Gang havde jeg Skarlagensfeber.

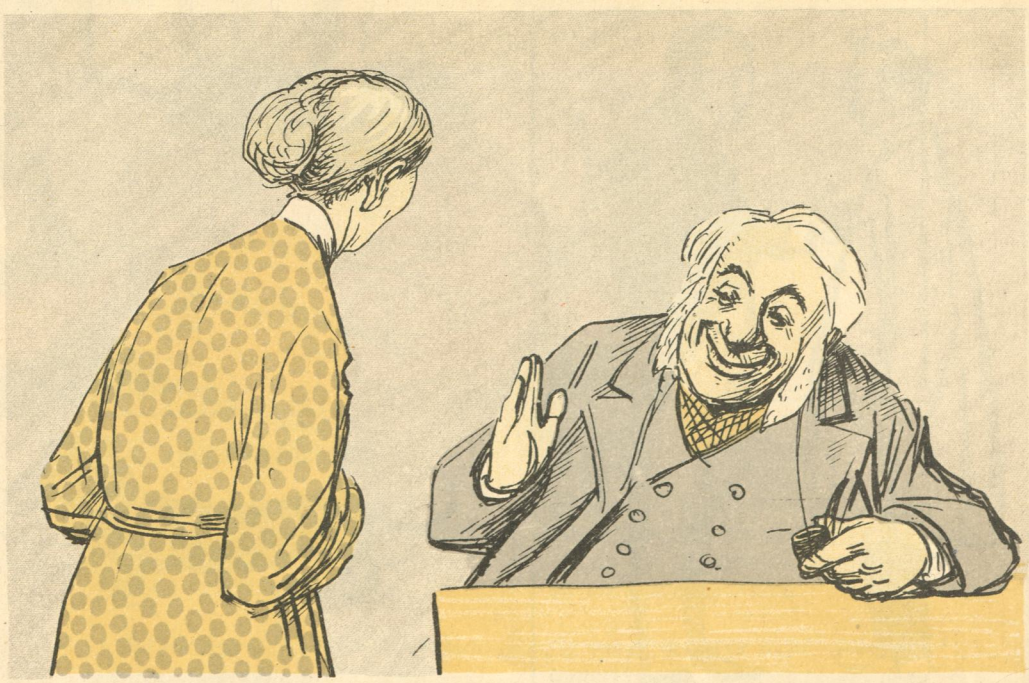

— Vil De drikke en Kop The, Styrmand? Med eller uden Rom?
— Tak, med Rom — endelig med Rom — og uden The.

Manden: — Kan du ikke tage den Plet af min Frakke med lidt Brændevin?
Konen: — Du drak igaar Aftes alt det, vi havde. Kan du ikke aande paa Pletten?

— Her kommer vi . . . hik . . . med Deres Mand!
— Min Gud, det er jo et Fugleskræmsel!
— Fl'ulesk'æmsle! Saa har vi s'gu . . . ladet Deres Mand ligge ude i Haven!

— Jamen, min kære Mand, jeg kan dog ikke give min Datter alt. Husk paa, jeg har ogsaa en Søn!
— Aa hvad, lad ham gøre et godt Parti. Saadan maa jeg bære mig ad!

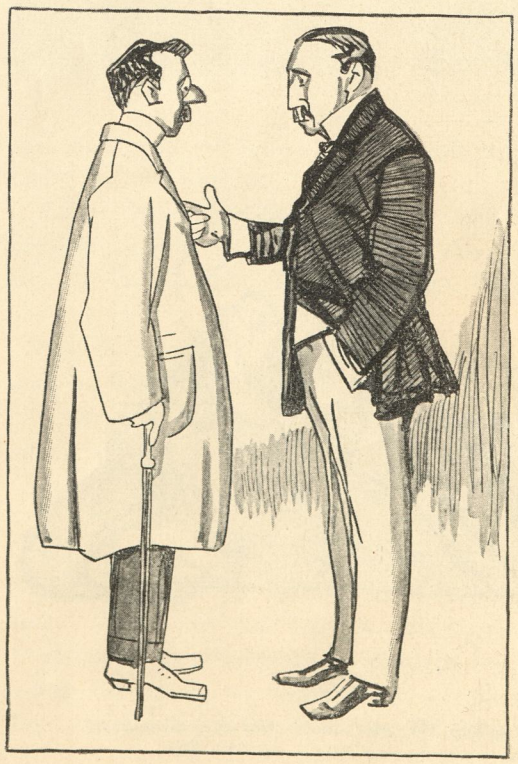

Faderen (som er ude at spasere med Familiens Grævlingehund): — Jeg kommer vist til at passe bedre paa Anna og Sofie herefter — hver Gang jeg kommer forbi Posthuset, vil Hunden ind paa Poste-restante Kontoret.

Tegning af Gerda Wegener

Kransekagen

Saa søde Minder frem hos enhver
end Barndommens Fester kalde,
men Kransekagen, vi fik til Dessert
er sødest dog af dem alle.

Dér øverst i Kransekagen, jo jo,
en Engel stod paa en Tue,
med rødmende Kind og rød Popo,
et yndigt Billed at skue.

Deviser ud af Knallerten gled,
man læste dem højt for sin Dame,
de handled alle om Kærlighed
og gjorde for Amor Reklame.

Se, det var den Gang, men Tiden gaar,
vort Syn med den sig forvandler,
nu véd vi, at Kransekagen faar
sin Velsmag af bitre Mandler.

Nu véd vi, Konditoren digted skidt
naar Vers paa sin Kage han hængte,
thi nu har Devisen kun altfor tit
en mere kraftig Pointe.

Og nu er det ikke altid, vi ler,
naar vi hører Knallertens Bragen,
og nu er det sjældent Engle, vi ser
i Toppen af Kransekagen.

G. K.

Stuepigen: — Jasaa, Frøkenen er Tante til Familien her!
Tanten: — Ja, paa Herrens Side.
Stuepigen: — Saa er Frøkenen skam paa den gale Side, dersom De vil passe her i Huset.

Ballade

Der optræder trende Personer:
en Digter og den af hans Koner,
som var godkendt af Præst og Profeter,
samt Vennen, den unge Hr. Peter.

Nu sker det jo tit, at man svigter
de aller nærmeste Pligter,
og skønt (hvad jeg stærkt maa betone)
vor Digter her elsked sin Kone,

saa var han som andre Poeter
og filmed adskillige Meter
med Løg og med Aber og Krukker
og andre keramiske Dukker.

Derhjemme sad Konen, den arme,
med al sin forsmaaede Varme —
saa fik hun den Tanke, at Peter
maaske var et godt Termometer ...

Hr. Peter var ung, og han fængede,
og hun elskede netop det drengede,
her fandt hun, den stakkels forsømte,
jo Ridderen, hvorom hun drømte.

De svælged i Aand og i Klogskab
(thi begge besad de et Bogskab),
de gransked de fjerneste Dybder
i Sjælens lønlige Krypter.

Men Fruen var — hvad jeg beklager
at have fortiet — lidt mager,
mens Peters Trang til at hylde
gik mere i Retning af Fylde,

og derfor (ja tænk hvilken Førelse!)
kom han ved en pludselig Rørelse
i Tanker om Pligten mod Vennen
og greb øjeblikkelig Pennen

og skrev til sin elskede Due:
„Jeg brænder af Kærligheds Lue,
men tvinges af højere Hensyn
til at sige Farvel og paa Gensyn!"

Det var en lidt daarlig Forklaring,
men Fruen har nu den Erfaring:
at saadan en troløs Hr. Peter
er værre end utro Poeter.

Axel Meier

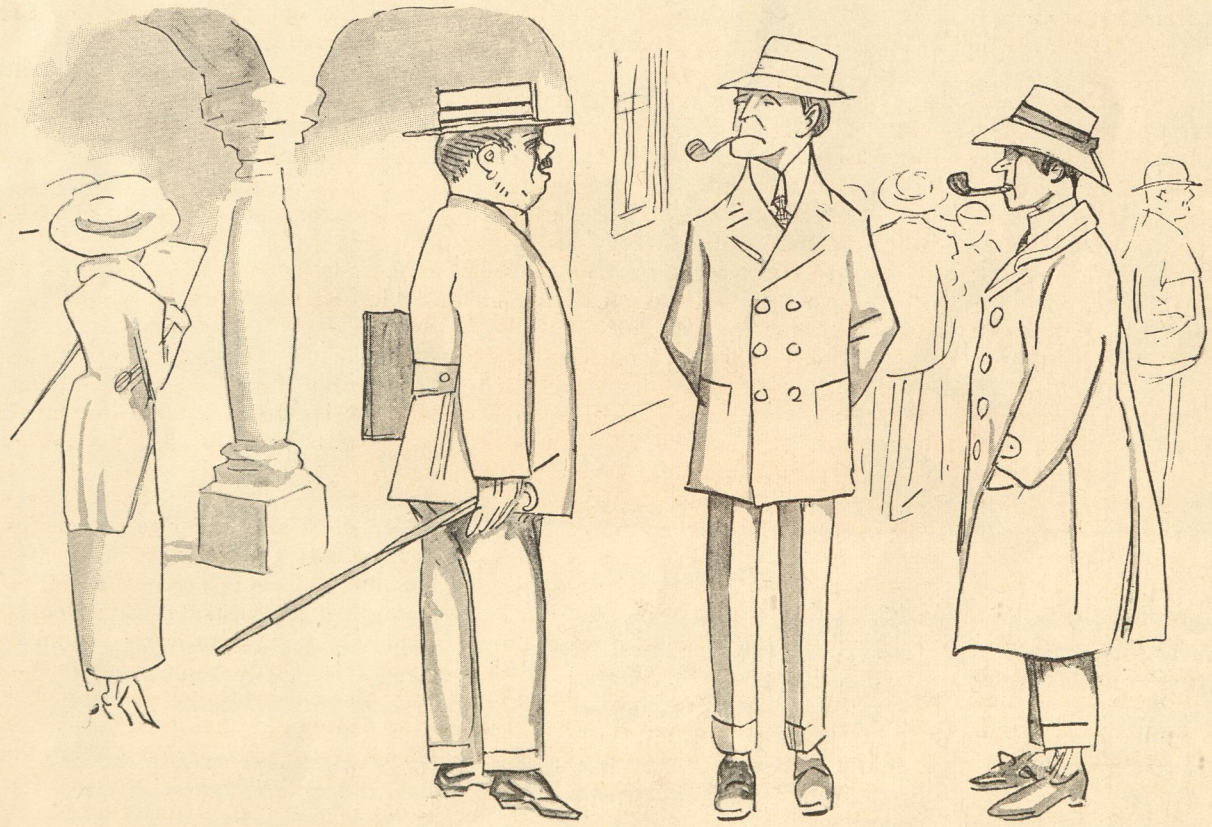

— Du mener altsaa, at jeg er en komplet Idiot.
— Aa — hvad er fuldkomment her i Verden.

Tegning af Luplau Janssen

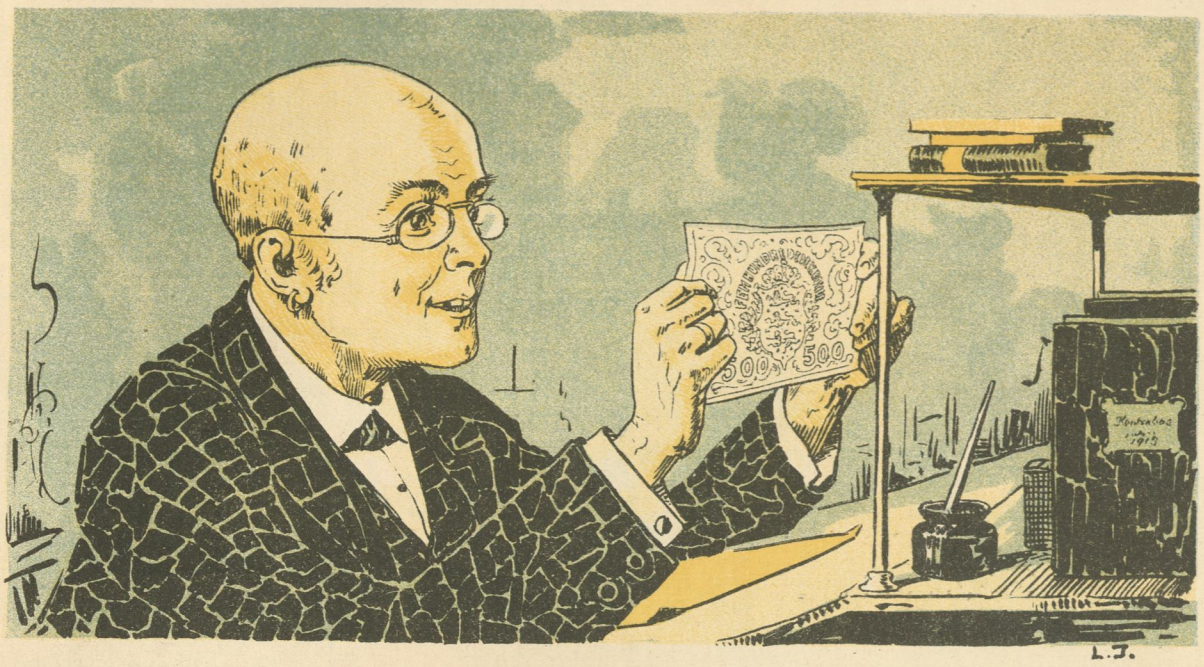

„Banken tæller aldrig fejl“

Af Helge Wamberg. Ill. af Luplau Jansen

Fuldmægtig Holm gik gennem Juni-Solskinnet med Stokken svingende i Luften. Han havde idag taget en stor og afgørende Beslutning, der fik hans Hjærte til at banke indenfor den smukt broderede Vest. Han vilde hen i Banken for at hæve et Beløb af 100 Kr., som han med den største Sparsommelighed og ved at lægge 25 Øre til 25 Øre havde lagt op i det sidste Par Aars Tid.

Fuldmægtig Holm havde taget fri en halv Time fra Kontoret. Nu skyndte han sig med den blaa Sparekassebog i Lommen mod den store røde Bankbygning. Hvert Skridt nærmede ham mod det stolte Øjeblik, da han skulde eje Pengene i sin Lomme. Paa Kontoret havde han i 30 Aar slidt og slæbt for en lille Gage. Hans Tøj var bleven blankt i Grossererens Tjeneste, hans Haar ganske tyndt og hans Træk magrere og langtrukne. Hjemme var Kaja bleven gammel. Børnene havde taget hendes Kræfter. Og saa den stadige Agtpaagivenhed for at det skulde slaa til og løbe rundt. Gudvære lovet var de Dage forbi, da de — i største, største Hemmelighed — maatte tage deres Tilflugt til Pantelaaneren og laane paa Bryllupsgrødskeen og de to Syltetøjsskeer. Det var forbi. Nu var Børnene store og ude. Men tilbage var den usigelige Træthed fra Aarene, som var gaaet.

De skyldte ingen noget. Naar han nu tænkte paa dette, smilede han overlegent, og han trak sine Skuldre tilbage ligesom han gjorde Gymnastik og stod ret med Maven ind. Tværtimod, han var en velhavende Mand. Han havde for første Gang i sit Liv 100 Kroner, som rigtig var hans egne. Var hans og Kajas egne 100 Kroner, som han kunde skalte og valte med efter Forgodtbefindende. Og der skulde ske noget med disse Penge. Holm smilede med et alt omfattende Smil, fuld af Lykke. Han vilde gaa hjem til Kaja og lægge dem paa hendes Bord og sige til hende:

— Mo'r, jeg bringer en lille Foræring, som jeg vil bede dig købe en ny Kaabe for, og hvad andet du trænger til. Det gamle Overstykke med Astrakanen har i mange Aar været sjofelt.

Og Kaja vilde forbauses saare. Han saa det hele i Tankerne. ... ...

Fuldmægtig Holm *havde* hævet. Han gik med to Halvtreds-Kronesedler i Sparekassebogen, paa hvilken der nu kun stod latterlige 3 Kr., som dog engang vilde blive til nye 100, tænkte han.

Han satte sig igen paa sin høje Kontorstol og saa med et overskuende Blik ud over Lorgnetterne paa sine tre Kolleger i samme Kontorlokale. Hvad var de ved Siden af ham? Hansen derhenne skyldte Gud og Hvermand Penge. Eliasen sad og hakkede i det, ganske vist havde han haft megen Sygdom i Hjemmet. Og Christiansen? Med ham var det den rene Elendighed.

Da tog Holm i et ubevogtet Øjeblik Sparekassebogen frem, som for at være sikker. Han løftede forsigtig selve Bogen ud af Paphylstret, og samtidig gled de to Sedler op. Han glattede først den ene ud og saa paa Tegningen, og han lukkede den anden op og — hvad var det i Himlens Navn? stod der ikke 500 Kr. i Stedet for 50! Var denne Seddel ikke ogsaa større. Det svimlede for Holms Øjne. Han tørrede Lorgnetterne, og han stirrede paa 500 Kr. Sedlen. Jo, der var ingen Tvivl mulig.

... ... Holm bad sig igen fri. Han fo'r gennem Juni-Solskinnet, drejede omkring Gadehjørnet og løb over Pladsen.

— De har givet mig forkert, sagde han ved Kassen, hvor en ung og ny Kasserer havde Vagt i Hovedkassererens Ferie.

— Hvad har vi, sagde den unge Mand.

— Kan de ikke huske, at De for ikke en Time siden ekspederede mig? Jeg skulde have to Halvtredskronesedler — men De har givet mig én 50-Seddel og en 500-Seddel.

— Det er ikke sket her, sagde Kassereren, Banken tæller aldrig fejl; det er Gehejmeraadens bestemte og ofte gentagne Ordre.

— Hvem er Gehejmeraaden, spurgte Holm, skønt han meget godt vidste, hvem Manden var. Men han fik i et Nu Lyst til at være overlegent uvidende om Bagateller.

— Direktøren, sagde den unge Kasserer og rettede sig.

— Men det *maa* være sket her, sagde Holm og hans Hænder var helt fugtige af Bevægelse.

— Jeg kan ikke gøre Kassen op nu, men vil De vente et Øjeblik.

Overfor Kontorchefen, gentog Fuldmægtig Holm sin Forklaring. Hans Ord løb nu som Kæp i et Hjul af Nervøsitet.

Men Kontorchefen, en gammel, fin Herre med Ordensroset i Knaphullet, gentog den gamle Gehejmeraads Ord:

— Banken tæller aldrig fejl.

— Skal jeg da beholde Pengene?

— Ja, vi kan ikke modtage dem. Havde De faaet 500 Kr. for lidt og var kommen her hen og beklaget Dem en Time efter Udbetalingen, havde vi sagt det samme. Det er vi nødt til. Banken *tæller aldrig fejl.*

... ... Da Fuldmægtig Holm kom hjem til Middag, var han bleven rolig. Den højtidelige Overrækkelse af Sedlerne til Kaja gik i Stykker. Han forklarede hende det hele. Hun saa smilende ind i hans benede Ansigt og sagde:

— Lille Fa'r. Det er det morsomste, du og jeg har oplevet i et langt Liv. Skal vi virkelig have de Penge?

Men i det samme brast hun i Graad over den Lykke, der var overgaaet dem.

Under næsten uhyggelig Stilhed spiste Holm og hans Kone deres Middagsmad. Holm sagde blot:

— Jeg troede, at det var noget Snak med at »Banken aldrig tæller fejl«. Men det kommer af, at den er saa gammel. Det er den Gehejmeraad! En fin Mand!

De kyssede: Velbekomme ... ...

Uret inde i Dagligstuen, der havde dikket i 30 Aar med et lidt proletaragtigt Dik, begyndte pludselig at blive fornemt. Holm og hans Kone syntes med ét, at det anslog en finere og lavere Tone. Paa Gaden kørte Vognene med Sordine ligesom i de stille Gader, hvor der bor rige Mennesker. Og hvad angik Tjenestepigen Ulla, der laa hjemme, og som havde saa lidt af en Herskabspiges elegante Optræden, fandt baade Holm og hans Kone, at hun havde faaet ganske antagelige Manerer paa en halv Time. Fru Holm, der altid fo'r ud, naar det ringede paa Gangdøren, lod nu Ulla lukke op, da Klokken netop lød, og sige, at »Herskabet var hjemme«. Det var Tante Elly, der fik denne Besked.

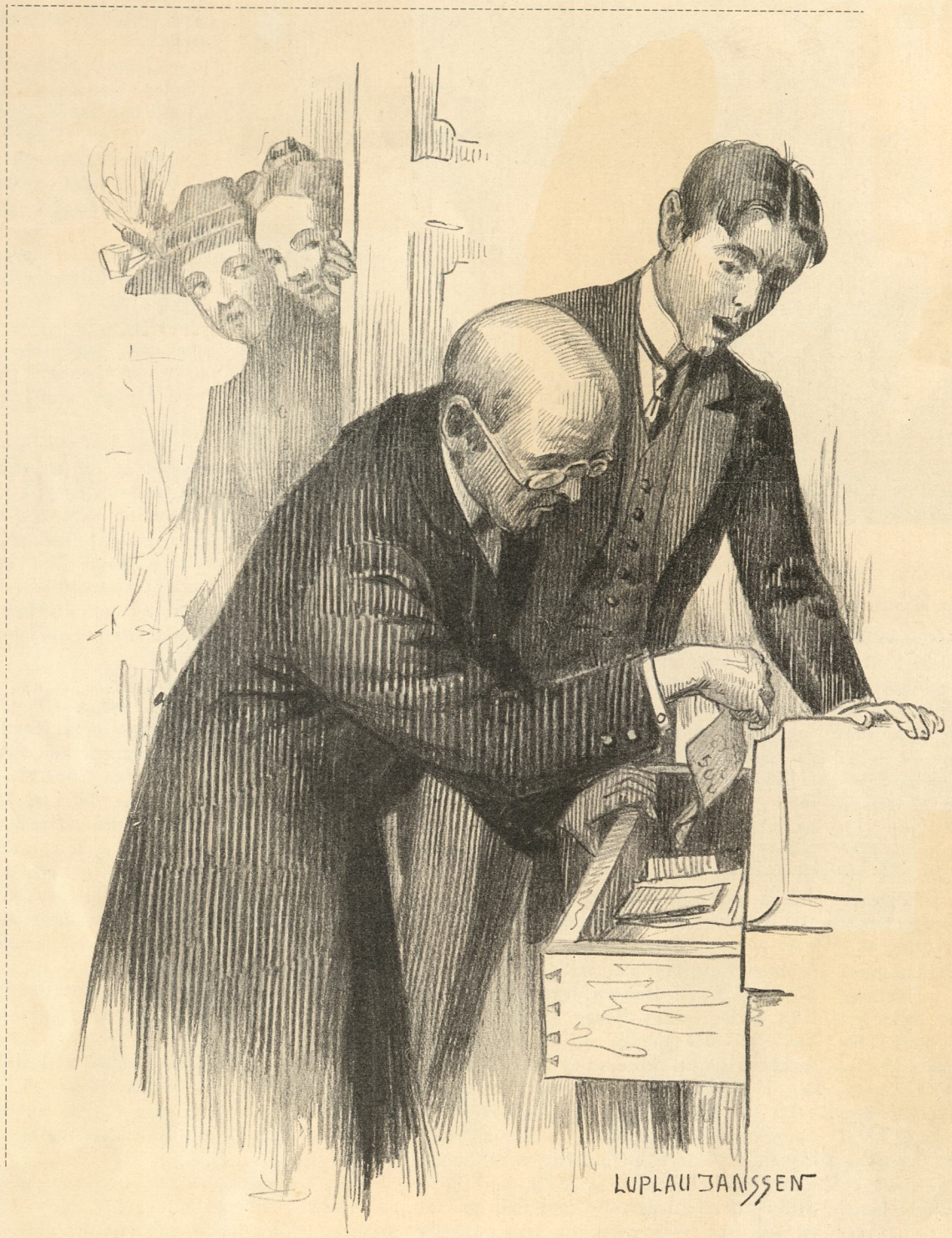

Tante Elly støjede som sædvanlig.

— Aa god Aften, I kære, sagde hun.

— Vær lidt dæmpet, Elly, sagde Kaja, du raaber saadan op. Mine Nerver taaler det ikke, min Pige.

— Har du faaet Nerver, Kaja, sagde Tante Elly og smækkede Overstykket fra sig paa Spisebordet.

— Vil Ulla hænge Fruens Kaabe ud i Entreen, sagde Fru Holm og glattede paa sit graa Haar.

Tante Elly fik det hele at vide.

Og skønt Holm og hans Kone ligesom havde følt noget selvstændigt og velhavende over sig siden Middag, løstes nu deres Tale, og de bredte sig med den store Pengeseddel. Forslagene krydsede i Luften. Holm vilde foretage en Udenlandsrejse, naar Krigen var forbi. Kaja vilde først, at de skulde tage til Paris, men fandt senere, at Dagligstuemøblerne trængte til nyt Betræk, hvad hun havde Ret i. Saa vilde hun hjælpe den ældste af Sønnerne ud af hans og Konens Gæld for et Øjeblik efter at indrømme, hvor dejligt det vilde være, om hele deres gammeldags og forslidte Garderobe kunde blive fornyet og gjort moderne.

Tante Elly havde et Kompromis-Forslag. Hun sagde:

— Hav baade Fornøjelse og Gavn af jeres Penge. I skal pudse lidt op paa Hjemmet. Kaja skal have en ny Kjole og Svoger en ny sort Frakkeklædning. Saa skal I holde et muntert Selskab, det har I villet hele jert Liv; men det er aldrig bleven til noget.

Holm vilde lige til at tage Ordet i Anledning af dette sidste Forslag, da det ringede paa Gangdøren. Kaja fo'r op, men satte sig igen, da Ulla kom styrtende ind med Opvaskerforklæde over sin lille Topmave.

— Tag det Forklæde af, sagde Fru Holm, og luk op.

... Det var en ung Herre, der vilde tale med Hr. Holm. Damerne gik ind i Spisestuen, og Holm modtog den Besøgende i Dagligstuen.

— Kender De mig, Hr. Holm, sagde en ung, meget bleg Mand.

Holm stirrede paa ham og sagde saa:

— Er det ikke Kassereren fra Banken.

— Jo, det er mig, der gav Dem fejl i Formiddags, Hr. Holm.

— Javel, javel, sagde Holm og støttede sig til en Stol, og hvad saa, hvad ønsker De?

... Saa strømmede Ordene fra den unge Mand. Han fortalte, hvorledes han havde opnaaet sine Ønskers Maal at blive Hoved-Kassererens Stedfortræder, hvorledes hele hans Fremtid afhang af, om han klarede sin Prøvetid ved Kassen, han talte med rivende Fart om sin lille Kæreste, om sin gamle Mor, om det Hjem han længtes imod at skabe sig ... hans unge Øjne brændte. Han rejste sig og sagde stødvis:

— Jeg forsikrer Dem, alt dette ødelægges for mig. Det hedder sig nok, at Banken aldrig tæller fejl. Men jeg maa betale. Det kan De nok forstaa. Det er kun ud ad til, at vi altid tæller rigtigt. Gehejmeraaden holder paa det gamle Ord. Jeg maa betale. Det er tre Maaneders Løn, Hr. Holm. Hele min Fremtid ...

... Fra Spisestuen var Fru Holm og Tante Elly stille listet ind til de to Herrer. De stod tavse og hørte paa den unge Mand, som led i sin Sjælekval. Gamle Holm sad og stirrede ned for sig. Saa rejste han sig med Besvær. Der var helt tyst i Stuen.

— Selvfølgelig skal De have Pengene tilbage, sagde han og gik hen til den gamle Kommode. Han aabnede den øverste Skuffe, tog de to Sedler ud og gav Bankmanden den store. Kærligt lod han sin Haand glide over den og sagde saa med helt lav Stemme:

— Har De 50 Kr. hos Dem?

... Uret inde i Holms og Fru Holms Stue dikkede højt og tosset, da Tante Elly en Times Tid efter gik, og Kaja lyste hende ud, med Lampen højt hævet i Armen. Der var ikke Elektricitet paa Gangen.

Da hun kom tilbage, stod Holm og rensede sin Pibe ud.

— Mo'r, sagde han, vi er ikke født til en Formue. Men mærkelig dejligt var det, saa længe vi havde den Seddel i Huset.

Helge Wamberg

Tegninger af Alfred Schmidt og Axel Thiess

Hos Urmageren

Kunden: — Kan disse billige Ure til 3 Kr. Stykket virkelig gaa ordentligt?

Urmageren: — De gaar storartet. Jeg sælger hver Dag 3 à 4 Dusin.

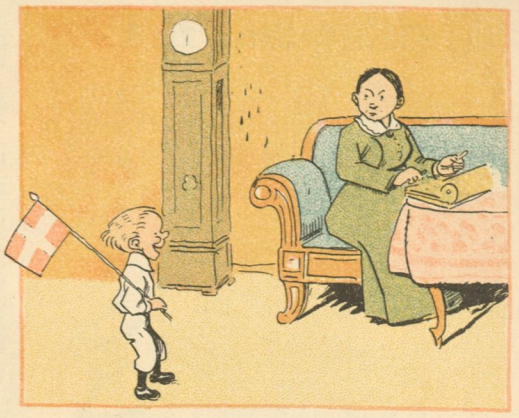

Lille Hans: — Mo'er! Min Mave siger mig, at det er Middagsmadstid.

Moderen: — Se først paa Uhret, Hans.

Lille Hans. — Ja, Mo'er, men min Mave gaar tyve Minutter for stærkt.

En Gaade

— Det hændte en Gang, at alle Alfabetets 27 Bogstaver blev bedt ud til Aften. Ved du, hvormange der kom?

— Ja, de kom vel alle 27.

— Nej. Der kom kun 20. Resten kom først efter — T.

Den faldne Hest

Af Helge Linck. Ill. af Alfred Schmidt

— Ka du rejse dig, din Nisse! Ka du se og komme op paa Skankerne, din gamle Hone ... æv, op med dig!

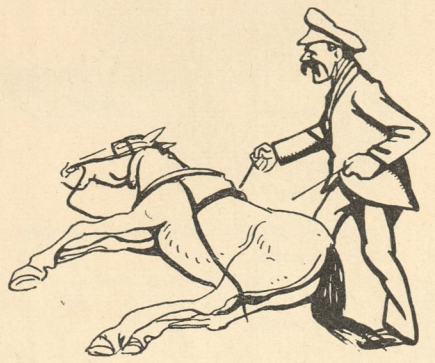

Det er en Vognmandskusk, der taler til sin faldne Hest, der ligger trygt og godt paa Asfalten, men uden at gøre Mine til at ville efterkomme hans indtrængende Opfordringer. Rundt om staar Mænd, Kvinder og Børn. En stor tyk Betjent leder „Rejsningen". Efter nogle forgæves Forsøg paa at faa Dyret op, erklærer han, at det er et stædigt Øg.

— Men den ka jo ikke blive liggendes her til Gene for Færdselen, siger han, den maa væk!

Saa træder en lille hjælpsom Mand til. Han meddeler, at der skal bindes Sække om Hestens Hove, saa glider den ikke, naar den rejser sig.

— Sække? Det kan der være noget i! siger en ung Mand med Sixpence.

En ældre Herre i Opløbets Periferi spørger, om det er en Hest, der har faaet Flyvekuller.

— Ja, siger Sixpencen, men den har glemt Vingerne, saa den ikke ka komme hjem!

Under dette bakser man stadig med Hesten; den Hjælpsomme har travlt med Sækkene. Men trods Sækkene kommer Dyret ikke paa Benene. En lille Herre med Fuldskæg og Lorgnetter staar og tripper utaalmodigt og ser mere og mere streng ud. Han gad nok vide, hvor længe man skal staa og vente.

— Nu har jeg staaet her i tyve Minutter, siger han halvhøjt, og det infame Øg vil ikke rejse sig! Jeg skal med Toget!

En Bydreng ser op og ned ad ham: det er osse uforskammet af Hesten! En ældre Dame vil gerne have lidt at vide om, hvor Dyrebeskyttelsen er henne. Hun faar straks Svar — der udvikler sig en Diskussion:

— Det kon De se i Vejviseren! — La vær mæ og vær næsvis mod gamle Folk! — Hva rager det dig, dit Log! — Gud, er der sket en Ulykke her? — Ja, det er en, der er faldet ud ad Vinduet! — Det er jo Logn, det er en Hest, der er faldet! — Efter hvem? — Ikke efter Dem! — Saasaasaasaasaasaa!!!

Den tykke Betjent finder Anledning til at bræmse Skænderiet.

En ung Mand med et Utal af Kasser paa Ryggen stiger langsomt af sin Cykle, sætter den op ad Muren og borer sig ind i Opløbet.

— Hva er den a', en Hest!? — Ja har du aldrig set saa'n en før? — Hold Kæft! — Det ku du jo ha sagt straks. — Sover den til Middag? — Ja, ska vi ikke synge Hartmanns Buggevise?

Betjenten, Kusken og den Hjælpsomme slider stadig i det. Herren, der skal med Toget, bliver mere og mere vred — saa Kusken og Betjenten er lige ved at gøre ham en Undskyldning. To Koner ser paa hinanden; den ene synes, det er sjofelt, at Hesten ikke tager Hensyn til, at den Herre skal med Toget.

— Hi hi! Ja det har De Ret i, Fru Halvorsen. Paa den anden Side a Sagen saa vil jeg nok sige, man staar jo lifrem og skæmmer sig, saa længe varer det, inden de faar det stakkels Dyr paa Benene. Ubegrivelig a de ikke sender Bud efter Falck.

— Gud, Fru Olsen, der er renok sendt Bud efter Falck ... joeh, det var den Here derovre mæ den høje Hat og Pelsen, der sae det til Betjenten ... joeh, den maa straks være her. Ellers sku jeg ikke ha noget a og staa her og vente, jeg har Kartofler over ...

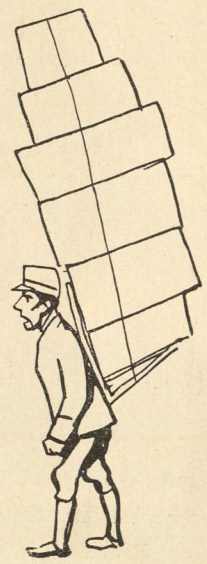

— Naa ham mæ Pelsen, saaeh? Naa det var det? Pels. Hm. Ja der kan man se ... hvoffer ska nu noen ku gaa og pelse den, og en anden En ... ja jeg mener, Halvorsen han trænger i den Grad ... jeg vil ikke tale saa højt her ... men jeg skammer mig næsten ved at gaa ud mæ ham mæ den Vinterfrakke ...

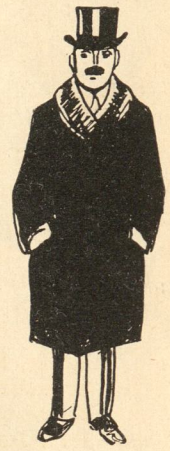

— Akkurat de sælsamme Ord jeg sae til min Mand i Gaar! Olsen, sae jeg, du ka ikke blive ved a gaa mæ den Frakke du ligner et ... jeg vil heller ikke tale højt her ... Svin! Se nu gaar han, ham mæ Pelsen! ... han er bleen træt a og staa op, det er han ikke vant til ... men ligge og flyde i Lænestole og daase og ... ryge Cegarer og ... æde og drikke og ... mens en anden En staar i Vaskeballen og slider som Heste. Rakkerpak!

— G'v', hvordan saa saa'n Ens Madam ser ud ... jeg mener ham med Pelsens Kælling! ... hun er vel saa en hel Bæver og se paa ...

— Ja hun ka nok ikke trække Vejret ... for bar Pelsværk. Uvf!

— Ja. Det er ikke saa onderlig, man blir Sosjalist ... naa, der er de nok, Falck ... saa ska den snart komme paa Benene, Hesten ...

Og se, det varer ikke længe. Den Hjælpsomme ser misfornøjet til, hans Sække var en ren Fiasco; den gamle Dame smiler fornøjet, da Hesten staar paa sine fire Ben; hun taler ikke mere om Dyrebeskyttelsen, men om Grus paa Asfalten. Den vrede Herre med Lorgnetterne er bleven helt stum — Toget er gaaet fra ham. Men Sixpencen ler: det er jo slet ikke noget gammelt Øg, det Dyr — den er jo Konfirmand!

— Gud, og saa bider den, den har Halmvisk bag Øret! siger Fru Halvorsen. Og saa sto man før og beklagede den!

— Ja man ska alder skue Hunden ..... Hesten ..... Hunden paa Haaret! siger Fru Olsen.

Betjenten slaar ud med Haanden: — Bæsgo og passere Gaden, de maa ikke spere Færdslen!

Opløbet spredes langsomt.

EMIL CLAUSEN

FOTOGRAFISK ATELIER

FREDERIKSBERGGADE 34,II

KØBENHAVN B

8050 TELEFON CTR. 8050

Foto Sketsch
Kunsttryk
Kulbilleder
Platinbilleder
Celloidinbilleder
Malede Billeder

i

Olie • Pastel • Aquarel

Elegant Udførelse.

Rimelige Priser.

MALTET BRØD er et maltoserigt Gærbrød, praktisk talt frit for Syre. MALTSYRNET BRØD er ved Malt syrnet med ren Gæringsmælkesyre. De bages hver for sig i 6 forskellige Slags og baade af Rug og af Hvede. Nærmere Beskrivelse sendes gerne. Tlf. Centr. 3065 og 3012 Ryesg. 27 N.

SCHULSTAD & LUDVIGSEN

PIANOLAEN

saavel til at sætte foran Klaveret
som indbygget i

Pianoer og Flygler

er det mest
fuldkomne Klaverspilleapparat
Forevises kun hos

Petersen & Steenstrup

Købmagergade 18[1].

Farveri og kemisk Tøjrensning

Indleveringssteder:

Skindergade 3. Tlf. 4251
Vesterbrog. 61. Vester 74 x
L. Torvegade 7. Byen 1035 y
Gl. Kongev. 176. Vester 2008 x

Fabrik:
Raadmandsgade 11
Tlf. 4267 og 4268

Johs. Barding

Første og største Anlæg for kemisk Rensning efter System Barbe

JULE-ØNSKER

T. M. Hornung & Sønners
overalt anerkendte
Flygler og Pianoer
pr. contant eller rimelige Vilkaar
Frederiksborggade 44
Telefon 11716
Forlang vort Katalog tilsendt

Forlovelsesringe
Københavns Specialforretning
Grundl. 1880
14 Karat — 18 Karat — Eget Fabrikat — Gravering straks.
Guldsmykker • JULEGAVER • Sølvsmykker
— TH. HALGREEN —
Juvelér og Guldsmed
GOTHERSGADE 34, lige for Regnegade.

MUSIKHUSET
YORCKS PASSAGE
Skindergade 35. København K.
Stort Udvalg
i ægte Grammophoner
Grammophonplader
Forsendelsen sker uden Omkostning
for Køberen over hele Landet.
Katalog gratis og franco

Haukeli
RELIEF
(Ren Chokolade i smaa Stykker).
Bør findes paa ethvert
JULETRÆ

Brug dog
Läkerol Tabletter
35 Øre Æsken

Garanteret enestaaende lækker.
Pris i Daase 1 Kr. 25 Øre pr. ½ kg.
Kogt under Statskontrol.
Ring til 9484 og Varen bringes.
Dansk Skinkekogeri
Godsbanegade 25

Bogdanoff Cigaretter
BOGDANOFF 104
fin russisk Kvalitet
faaes overalt.

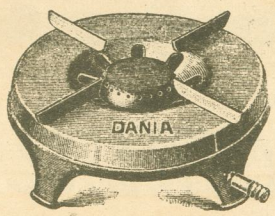

De bedste og billigste emaillerede Gasapparater er alle stemplede
Dania
2 Potter Vand bringes i Kog for en halv Øre

COLGATES

Tandpasta i Tuber

The Continental Bodega Company
Verdenskendte, garanteret ægte
Vine & Spirituosa
Forhandlere overalt hele Landet over.
En gros- & Detail-Salg: Amagertorv 4
Vin-Salons: Amagertorv 4. Raadhusplads 55
(samt om Sommeren Tivoli-Bazaren)

Støt dansk Industri
Orla H. Thornams Lædervareudsalg
Telefon Byen 3042
Frederiksborggade 34.
Fabrik: St. Kirkestræde 3, Mezz. Tlf. Byen 1444 x
Fabriks-priser

Segelcke's „GAMMEL DANSK SNAPS"

VILH. SØBORGS EFTF. ETABL. STORMGADE 8
KØBENHAVN

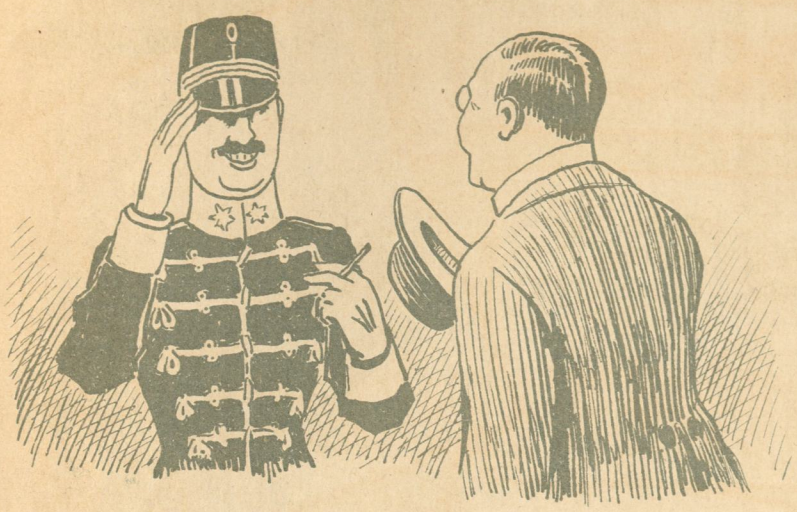

Svenskeren: — Ursäkta, får jag fråga, hvar kan man få kjøpa v. Bergens äkta Carlshamn Punsch.

Danskeren: — Den kan Hr. Ritmesteren saamænd faa overalt, — det er nemlig Københavnernes Yndlingsdrik.

„KASPER"

er den Støvsuger,
som hvert Hjem har Raad
til at anskaffe,
men ikke har Raad til —
at undvære.

KASPER fjerner alt Støv
KASPER arbejder lydløst
KASPER bruger ingen Elektricitet
KASPER koster kun en Bagatel at anskaffe

· Forlang Prisliste og Demonstration ·

Georg E. Mathiasen

Vesterbrogade 39 - København B. - Telefon 9043 og 9044

Lægen: — De er jo Alkoholist, Mand!
Patienten: — Ak nej, Hr. Doktor, jeg er kun en simpel Mand og Savskærer af Profession.

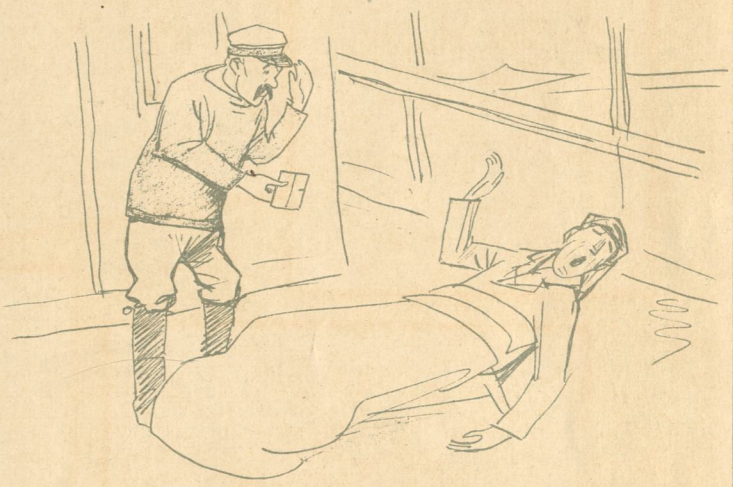

Matrosen (til en søsyg Herre, som altopgivende ligger i en Liggestol): — Undskyld Herre, men denne Tegnebog er vist faldet ud af Herrens Lomme!

Den søsyge: — Tak — læg den bare ned til mine andre — Ejendele. Saa kan min — Eksekutor tage sig af det hele.

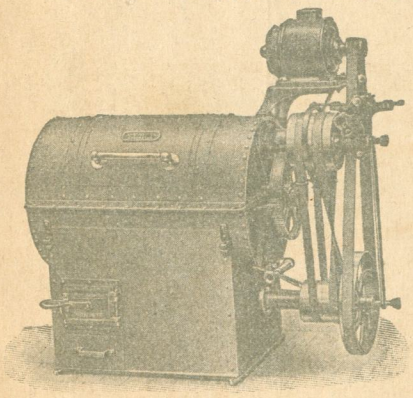

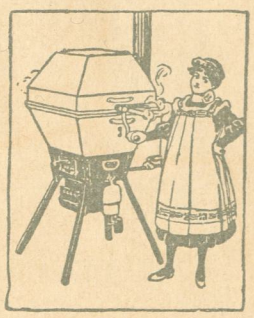

Den elektriske
Vaskemaskine
vasker, koger, damper, desinficerer, skyller og blaaner Tøjet
uden
nogensomhelst Hjælp

Fulddamp
vasker ikke selv, men
et Barn kan udføre Vaskearbejdet
med Fulddamp,
Verdens bedste
Haand-Vaskemaskine

– FORLANG TILBUD –

Georg E. Mathiasen

Vesterbrogade 39 - København B. - Telefon 9043 og 9044

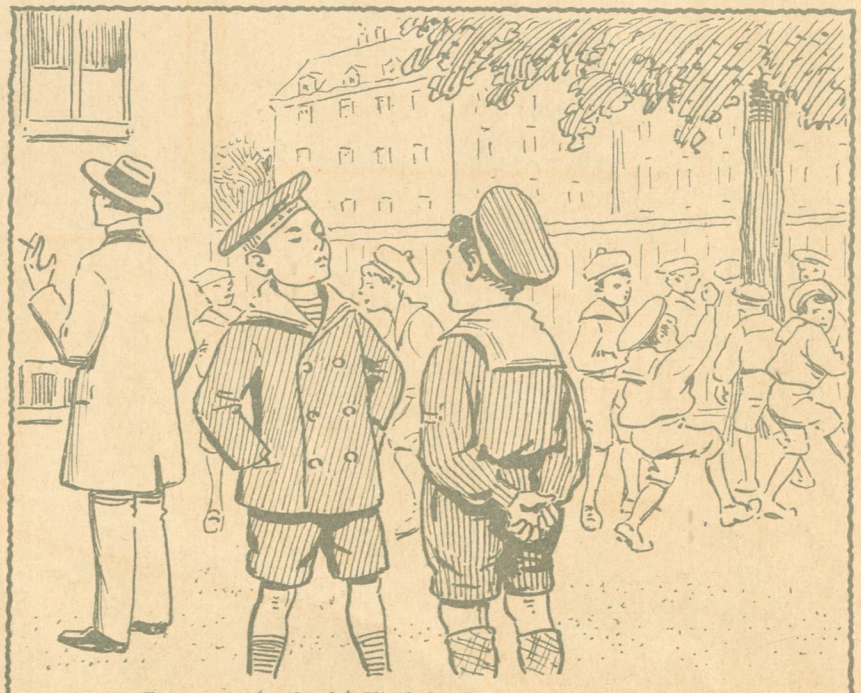

1. Dreng: — (pralende) Vi skal ud hos vores Tante og spise til Middag paa Søndag.

2. Dreng: — Det gi'r jeg ikke ret meget for, min Far og Mor og jeg spiser ude hver Søndag, det betaler sig, siger Far.

1. Dreng: — Naa, saa ved jeg godt hvor det er, det er i »*Restauration Rundetaarn*«.

Hvad Pressen siger om

Dansk Kunsthonning.

Nationaltidende.

.....Som billig og sund Erstatning for Smør og Paalæg er det lykkedes en ny industriel Virksomhed, Dansk Honningfabrik, Mariendalsvej 47, at fremstille en **Kunsthonning**,.....
.....Denne Honning har stærk og fin Aroma og Smag,.....en Nuance klarere end den tilsvarende Naturhonnings; og selv det rimfrostlignende Lag, „Fløden", som man hidtil har mødt, at kun Naturhonning kunde afsætte, findes paa denne.....
vil den sikkert blive anvendt i mange Husholdninger.

SOCIAL-DEMOKRATEN

.....saa lig ægte Honning baade i Lugt og Smag, og til en saa lav Pris, at den yder en særdeles velsmagende Erstatning ikke alene for Smør men ogsaa for Paalæg.....
.....Kunsthonningen har — saa mærkeligt det end lyder — altsaa et større Indhold af Invertsukker end selve den ægte Honning.....

København

.....Honning er et sundt Fødemiddel,.....
det er lykkedes at fremstille en fin Kunsthonning,.....et Produkt, som i Smag, Næringsværdi, Lugt og Udseende opfylder alle Krav,.....kan blive en Erstatning for Smør og Paalæg i de smaa Husholdninger.

Dansk Sundheds Tidende

Prof. Dr. med. *Lorentzen* skriver: .....Er Honning sund vil man spørge. Ja, Honning har forskellige Egenskaber forud for Smør og Margarine, er navnlig et godt Hjælpemiddel til at lette paa en ellers træg og vanskelig Afføring; og Honning er et fortræffeligt Næringsmiddel ved sit overordentlig store Sukkerindhold og ved hurtigt og let at opsuges i Blodet under Fordøjelsen.....I Spiseskefuld Honning = 15 Gram giver 75 Ernæringsenheder (Kulhydrater) altsaa mere end 1 Æg (Æggehvidestof).....Honning er imidlertid et forholdsvis dyrt Produkt.....Det vilde derfor være af Betydning, om man kunstigt kunde fremstille en god Honning for en billig Pris.
.....et fortrinligt Produkt, en Kunsthonning, som opfylder alle Fordringer. Den ser fuldstændig ud som Naturhonning.....Næringsværdien er da den samme.....Forskellen er stor, idet Kunsthonning kun koster det halve af hvad en god og garanteret Naturhonning koster,.....Denne Prisforskel faar stor Betydning i det Øjeblik man vil søge at gøre Honning til et almindelig brugt Næringsmiddel i alle Hjem, hvilket bør tilstræbes.....

VORE DAMER

.....det er de danske Husmødres Fejl! Der burde nemlig spises meget mere Honning her hjemme.....Og brug rolig Kunsthonning dertil;.....samme store Næringsværdi som Naturhonning....I disse vanskelige Husmoder-Tider maa man være glad for hver eneste Bestræbelse, der gaar ud paa at gøre Næringsmidlerne mere prisoverkommelige for alle dødelige Og til disse hører Fremkomsten af Kunsthonning.

Folkets Avis

...paa en virkelig overraskende Maade imødekommer alle Krav, der kan stilles til et saadant Produkt,.....maa det ny Fødemiddel anses for en god Hjælp for de allerfleste Husholdninger, ikke mindst i disse dyre

Aftenposten

....Denne Honning har stærk og fin Aroma og Smag....en Nuance klarere end den tilsvarende Naturhonnings;...Muligvis staar dette i Forbindelse med den Kendsgerning at Bestanddelene i Bihonning og Kunsthonning praktisk talt er de samme....
Da Kunsthonningen er et billigt Fødemiddel, vil den sikkert blive anvendt i mange Husholdninger. –

Fin Kunsthonning

er i Udseende, Smag,
Konsistens og Næringsværdi fuldtud paa
Højde med **Naturhonning**
men **kun halvt saa dyrt.**
I løs Vægt 60 Øre pr. ½ Kilo.
I Blikdaaser 60 Øre pr. ½ Kilo.

Analyse

6/4 1915

	Kunsthonning	Naturhonning
Invertsukker	81,45 %	75,75 %
Rørsukker	0,50 –	3,14 –
Andre organiske Stoffer saasom Dekstrin	0,00 –	5,27 –
Askebestanddele	0.00 –	0,09 –
Vand	18,05 –	15,75 –

NB. **Husk ovenstaaende Varemærke: Bjørnen med Tønden,** der garanterer, at Varen er det af Dansk Sundhedstidende og Dagspressen anbefalede Produkt fra

Dansk Honningfabrik Mariendalsvej 47. Kbhvn. F. Tlf. 4809

VILH. SØBORGS EFTF. ETABL. STORMGADE 8
KØBENHAVN